

כמ"ש בדרוש הדעת, ולכן הדעות דאו"א יהיו דעת דחס', בערך זו"ן שיהיו דעת דגבו' ועדיין צ"י.

אוצר החכמה

(לה, א) **ביחוד** הק"ש דערבית וכן בכל היחודים, עליית מ"ן ומ"ד היא ע"י הנרנ"ח של האדם, וגם נרנ"ח של הצדיק, מה שלא מצינו כן בתפילות וברכות. ונראה שכח התפי' והמצוה עוזר לו, משא"כ בסתם יתוד שצריך לו עזר מהצדיק.

א ח ד

(לה, ב) **ט"ס דז"א**. כלו' ז"א שיש בו ט"ס ופשוט: שם מ"ה. כ"כ בשה"כ דרו' ה' דכ"ב ע"א. ולא הבנתי לשם מה מכוונים בשם מ"ה זה כאן: נוק' לו"ר. כ"כ בסופ"ב דתה"ש. ועי' מע"א ד"פ רע"ב לו"ר כלו' מ"ה וב"ן דרחל. ובפת"ע דח"י אות ד' ובפ"ב הנז' כרו"ל. והנה בחי' לאה היא הקשר דתש"ר שבאצי' וכו' ומעלים את רחל וכו' אשר ציין לפ"ב דתה"ש וכן בש"ש דרו' ו' אות ע"ז. עומדת בהק"ק דבריי' ועולה עם לאה הנז' שה"ס ד' דאחד וכו' ע"ש. ומשמע שהיא לאה ממש. וגם משמע שהד' רומז ללאה שהיא קשר הדלת ש"ת, ורומז לרחל שהיא עומדת אחורי תנה"י כמ"ש כאן בסידור. והוא משה"כ דכ"ה ע"א ושם מבואר יותר.

(לה, ב) **שבה שם אדנות**. נראה שחוזר על רחל, וכמ"ש אח"כ שע"י ייא"י שנמשך לנוק' העומדת בברי' מתמלא שם אדנות שבה. אמנם בשה"כ דכ"ב ע"א כתוב, ד' בחי' לאה תכוון בה בחי' אדנות מלא. ובדכ"ד רע"ב, ד' נוק' שהיא אדנות מלא תרע"א וזו המל' היא רחל וכו'. ובמע"א פ"ט סוע"ב יש גי' שבהם שם אדנות ע"ש: **אחדות גמורה עם שילוב**. והק' בפת"ע דח"י סוע"א שלמה חזר אח"כ אחרי הרפ"ח וא' לחבר זו"ן ושילוב ע"ש. ולקוד' שכל מ"ש כאן אח ט"ס וכו' עד

שורה י"ד דה' אחרונה וכו' עי' מע"א דנ"ט אות קמ"ב. ומ"ש עוד בסוף האות הנז' ועוד דלפי דבריו וכו' וכו' עי' מע"א הנז' אות קמ"א ועי' עוד תו"ח ז"ל דקכ"ב סוע"ב. ומה שמסיק הענ"ה ז"ל לכוון התחלקות ההוי' כמ"ש בסי', וההמשכה למטה כמ"ש בנה"ש, לקוד' עדיין שאלתו הראשונה, מ"ש ומהראוי היה דחו"ג יהיו וכו', בעינה עומדת, דנה"ש והסי' שוים בזה. ולקוד' עוד קשה לי במה שמצוייר בסי' בהוי' ב' הוי' בני' מוצא שהוא דדעת כפי מקור ההמשכה דת"י דח"ס, ואילו באחד שההמשכה מגבו' דדעת מצוייר נרנח"י דחג"ת ונה"י. וראיתי מי שהגיה גם כאן לצייר רק הוי' בני' מוצא. אמנם בנה"ש כתוב נרנח"י דנ"ר. הגם שבנה"ש כתוב להמשיך מזו"ן דמו"ס ובזה יצדק נרנח"י דנ"ר, לא כן בסי' שכתוב מגבו' דדעת וצריך שיהיה הוי' בני' מוצא כפי ההגה הנז', אבל לקוד' יותר כפי הציור של נ"ר שהרי אנחנו ממשיכים משם הארת הוי' ואדנות, וצריך שיהיו הנרנח"י כפי מה שצריכים להמשיך. וכמו שנמשך ביא"י חב"ד דחס' והנרנח"י כפי המו' שהם ההויות, חכמה ע"ב בימין, בינה קס"א בשמאל, ודעת דחס' כלול מחו"ג (כעין ב' כוסות דליל פסח ועי' מע"א דפ"ח ע"ב סוד"ה ישן) ע"ב וס"ג בקו האמצעי לדעות דאו"א וישסו"ת. כמו כן באחד שצריך להמשיך מו' דהוי' ואדנות לזו"ן, צריך להיות עם נרנח"י דנ"ר. וצריך לו' כפי זה שגם הגבו' דדעת כלולים מחו"ג ונמשך מהם לזו"ן ב' שמות. אבל ק' לכאו' דאיזה שייכות יש לגבו' דדעת עם זו"ן, והיה צריך להיות שכל החו"ג דדעת, או לדעות דיסו"ת לבדם שהם דוגמתם, או לזו"ן לבדם שגם הם דוגמתם וכמ"ש הענ"ה ז"ל הנז'. ועוד דבנה"ש כתוב ביא"י להמשיך חיה נשמה רוח, ובאחד להמשיך רוח ונפש, והלא הרוח כבר נמשך בהוי' הב' מהואו דמו"ס שהוא רוח. ולזה עי' מע"א אות קמ"ב הנז' שתירץ לפי סדר הנה"ש שמסודר הו' אחרונה היא הו"ק דמו"ס, ולגבי זו"ן נק' נ"ר והדעת נשמה, אבל לגבי מו"ס כל הו"ק הם נפש ע"ש. אבל לפי הסי' לכאו' ק'. ואולי יש ליישב בדוחק היות שגם זו"ן הם בחי' דעת בערך כללות או"א

(לה, ב) **להמשיך** לה ייאי. נראה משה"כ דכ"ד רע"ג שכונה זו רמוזה באות ד' כמו שם ס"ג רמוז בע' דשמע, כן אותיות אלו רמוזים בד' שהם ד' אותיות ע"ש.

(לה, ב) **דס"ג** דאותיות וכו' והם מס' חסד אל. עי' ש"ש דרו' ו' אות מ"ח באורך. ונלקו"ד מ"ש דאותיות והם מס', היינו ההמשכה היא אותיות אלא שהמס' שלהם הוא גי' אל. והוא מו' דאבא דקודם החילוף, ונק' חסד אל, שבא מחסד, שאבא הוא חסדים. וממתקים את הדינים כיון שבאו מאבא והם חכמה.

(לה, ב) **הנכללים** אח"כ בה. עי' בשה"כ דכ"ד ע"ג דרו' ו' שב' ש"ך הם באחו' דו"ן, וכשנסרת לוקחת שניהם. ועי' מ"ש הש"ש ז"ל אות צ' ע"ש. ולקו"ד עוד ק' דאיך ממתקים מעכשו מה שעוד לא קבלה. ואולי הכונה שימתקו אח"כ בזמן שתקבלם ודוחק.

(לה, ב) **שהוא** גי' תרע"א. גם זה רמוז באות ד', שאדנות פשוט הוא ד' אותיות, ומלא הוא מס' תרע"א תרגום של דלת. עי' מע"א ד"צ ע"א ד"ה והנה.

(לה, ב) **גם** יכוון. ראיתי בס' א' שמסומן. בתחי', הכונה של עליית הנוק' לז"א. ואח"כ המשכת מו' מה' דא"א. ואח"כ עליית זו"ן למ"ן. ופשוט שכצ"ל, שבתחי' צריך שיהיו זו"ן שניהם באצ"י ומתכוננים לעלות לאו"א, ואז מקבלים הארה כדי לעלות, ואז עולין. ועי' בשה"כ כ"ב סוע"ב וז"ל במלת א' תכוון להוריד הארה מן הא אחרונה של הויית א"א אל זו"ן וכו' כדי שיעלו עתה בסוד מ"ן אל או"א וכו' עכ"ל.

(לה, ב) **להעלות** גרנח"י שלו. בשה"כ דכ"ג רע"א כרוז"ל והנה הנפשין ורוחין של הצדיקים הם המ"ד ומ"ן דו"ן והגשמה ונשמה לנשמה הם מדומ"ן לאו"א.

השילוב, הוא כמו הק' ותמצית הכונות שאח"כ מפרט אותם והיא היא. וכן בהק' הק"ש כתוב פ"א ומזדווגים באחד, אחר שזכר מסירת הנפש ועליית הנוק' עד ז"א דאצ"י וקודם העלי' לאו"א, והוא חי' הוי' ואדנות הגז' כאן. ואילו השילוב שלפני המסירה לא נו' בהק', ומשמע כמ"ש שאין שם רק חי' א' [ועי' מע"א דפ"א סוע"א מ"ש].

(לה, ב) **ויכוון להעלות** גרנח"י שלו.

בנה"ש דכ"ז רע"ג כתב שרשי הגרנח"י שלו. ולכאו' נראה פשט כונתו שלא כל אדם זוכה לגרנח"י, ולכן כתב שרשי. אבל ידוע שאפי' נפש דנפש יש בה כללות כל העולמות. אמנם לא הבנתי בדיוק מה הכונה במילת שרשי. [וכן מ"ש הרש"ש בנה"ש ד"כ ע"ב ואפי' מצידו נסתלקו עצמות הגרנח"י, מה הפי' עצמות]. אם נא' ע"ד משרוז"ל בש' העקו' שבמ' של כל עולם נמצאים שם עשרה שרשים של עו' שלמטה ממנה ע"ש, וכמו כן אפ"ל בנשמות שכולם יצאו מהנוק' (ובפרט מ"ש בשה"ג שכל נשמה לפני צאתה לעוה"ז צריכה להתעבר במ'). וע"ע שכרוז"ל בשכ"ה פ"ב כלל ט' שנשמות הצדיקים היוצאים מבינה או ממל' מניחים שם שרשם ביסוד וכו' ע"ש. ואפי' היוצאים מאי' וגם מאבא וא"א הם נגמרים ע"י זו"ן כמ"ש בשט"ל פ"ד. אם נא' שע"ז מתכוון כאן במלת שורשי, ק' מה שייך לו' להעלותם למ' והיא בברי', ומי הוריד אותם לברי'. גם לא נראה הכונה על שורשי הגרנח"י דנשמה דברי', עי' בסמוך ד"ה להעלות גרנח"י. ונר' שאפ"ל שהחלקים העליונים והמעולים שבנשמתו קורא להם בשם שורשי (ועי' מה שרשמתי בדלותי על קשע"ה ד"ה יכוון להפקיד ועדיין צ"ת לענ"ד והיעב"א).

(לה, ב) **העומדת** בברי' ולהמשיך לה ייאי, ואח"כ כ' להעלות וכו' אל הז"א. ופשט הדברים נראים שהמשכת הייאי הוא כשעדיין הנוק' בברי'. וכ"ג בש"ש דרו' ו' סוף אות מ"ח. ובשה"כ דרוש הגז' לא ראיתי מפורש וצ"ע מ"ש הש"ש עצמו שם אות פ"ה.

ונמצא שכאשר מזדווגים או"א ועולים מ"ן דו"ן לגביהם, גם הנשמה ונשמה לנשמה של הצדיק עולה עמהם בסוד מדומ"ן שלהם עכ"ל. ועמ"ש דכ"ד ע"ב, וכאן הלאה בסמוד גם יכוון וכו' עם נשמתו ונשמת היסוד וכו' ויש הגהה שצ"ל נשמתו וחיתו, וכצ"ל שכן מתאים לדרו"ל הנו. וכן מעל"ד לעורר מדומ"ן דאו"א ע"י נשמה וחיה שלו. וא"כ כאן בעליית הביוררים דו"ן לזו"ן, צריך להיות עליית הנ"ר דוקא ולא כל הנרנח"י, ולכשיעלו זו"ן לאו"א אז נכוון להעלות לאו"א גם הנו"ת. ולמה מעלים גם הנח"י לזו"ן.

ורציתי לוי לק"ד לפי פשט הדברים, שנרנח"י הכונה הרוחניות אפי' שהוא רק נפש או רוח וכדומה קורא לזה בשם נרנח"י, היות וכל פרט נפרט לנרנח"י (עי' מ"א נ"ה א'). וכמו שכתב בהמשכת הארה מה' אחרונה דא"א מו' עם נרנח"י ולא מצוייר נרנח"י שלמים, וכן בכ"מ אחרים. ומה שאח"כ בעליה לאו"א פירט נו"ח ולא א' ג"כ נרנח"י סתם, הוא שלא נטעה שחזור על אותם הנרנח"י שהעלינו לזו"ן, ושם היו נו"ר, וכאן צריכים להיות נו"ח, ולכן כאן פירש בהדיא נו"ח. אבל מהרב מע"א דצ"א רע"ב ד"ה ויכוון לכאו' לא משמע כן, אלא שכאן נרנח"י ממש, דהיינו גם חלק העולה אח"כ לאו"א ע"ש. וממ"ש שם מתורץ, שהגם שאנחנו עולים אח"כ לאו"א, אבל צריך לעלות במדריגות, בתח"י לנוק' ואח"כ לז"א ואח"כ לאו"א.

ואפ"ל עוד כפי משרו"ל בשט"ל פי"א כלל י"ט וז"ל יש נשמות בנ"א שבאים מזיווג או"א וכו' ואז ע"י האחים הגדולים האלו שהם זו"ן יכולים הנשמות שהם האחים הקטנים להתחבר עמהם ולהעלות באי' מ"ן אך לא הם לבדם אלא ע"י שיתחברו עם זו"ן ע"ש. ומ"ש אך לא הם לבדם פשט משמעותו בלי עליית זו"ן כלל, ומשכחת לה לפי פשטן של דברים בזיווג דחיצו. אבל מכפל דבריו אלא ע"י שיתחברו עם זו"ן רוצה להבין לקו"ד שהכונה גם אם זו"ן עולים אין הנו"ח יכולים לעלות עליה עצמאית כמו שעולים זו"ן, אלא דוקא צריך

שיתחברו עם זו"ן, ובעליית זו"ן ממילא הם עולים. והטעם נראה פשוט כיון שהנו"ח עצמם כשיצאו מזיווג או"א לא נגמרו אלא ע"י זו"ן כמ"ש רז"ל בשט"ל פ"ד ע"ש. ועי' גם בשכ"ה פ"ב כלל ט'. ובכן כיוון שצריכים תחילה להתחבר עם זו"ן והזו"ן הם המעלים אותם, חזרו להיות כדין הביוררים שצריך להעלותם תחילה לזו"ן כדי שזו"ן יעלו אותם עם ביוררי או"א לאו"א. (ובפרט לפמ"ש הרב ב"א דס"ח סוע"ב שמ"ש רבנו כאן לחבר זו"ן, החיבור הנז' הוא לצורך לברר ביוררי או"א ע"ש. וכיוון שהנו"ח הם ממ"ן דאו"א שהרי מהם נאצלו והם אחין לזו"ן, יתחברו גם הם בבירור הנו' והרי"ע). ועוד יבא להלן בעה"ן, שעם ביוררי זו"ן שאנחנו מבררים מבי"ע כלול גם חלקי אהו' דאו"א. [ועי' בש"ח פ"ג שעשרה בחי' היונקים מעשרה צפרנים הם הז"מ וב' אהו' או"א ובחי' נה"י דא"א שנכנסו בסוד מו' לאו"א וע"ש במפ' ז"ל]. [ועי' ענ"ה ז"ל בריש אות מ"ג]. ונמצא הגם שכונתנו לברר ביוררי זו"ן, בהכרח מתברר עמהם גם מחלקי אהו' או"א וא"א. ובכן אפ"ל שלכן מעלים כל הנרנח"י עם הביוררים וא"ש את"ם.

(לה, ב) **עם הנוק' דו"א.** ובעליה לאו"א כתוב נשמות זו"ן. ובנה"ש כתוב גם כאן נשמת הנוק' דו"א. ועי' בש"ש דרו' ה' אות ח"י שכתב שעליית הנוק' לאצ"י בק"ש היתה לפי שעה בסוד נקו' לעלות עם ז"א לאו"א, ואחר ק"ש ירדה לברי' כמבואר ברו"ל דרו' ו' ע"ש. וכ"כ עוד שם באות ט"ל ובדרו' ו' אות י"ב ואות כ"ד. ועי' מע"א דצ"א סוע"ב שכתב ואפשר שגם בנה"ש מודה שעולה גם המל' אבל הוא נחית לסדר המ"ן שהמ"ן ה"ס המו' וכו' ע"ש. ולפ"ד ז"ל שנקו' המל' בעצמה עולה עם המו' שלה שקבלה בשמע, ואח"כ המו' הנו' עם המו' דז"א עולים לאו"א, וכמו שמסודר להלן. וא"כ לשם מה עלתה הנוק' בעצמה, כיוון שסוף סוף היא לא עולה למ"ן אלא נשמתה, ואפ' כיון שהמו' העולים למ"ן קיבלתם המ' בהיותה בברי', עי' ש"ש דרו' ו' אות נ"ד (ולעי' ד"ה בתביבת שמע הב'), נעשו כמו הביוררים הכלולים

יותר עליית הגרנות הנז"ל. שכבינה דז"א.
אפ' שהיא בינה דמו' דיני' שקבל בתיבת ישראל
ועי' מע"א דצ"ב ע"א.

(לו, ב) וזה ע"י שיכוון שגם זו"ן. וכ"כ אח"ז
גם יכוון להעלות וכו' ע"י וכו'.
פשט כונתו נראה כדי שיהיה אפ' להעלות הזו"ן
והבירורים לאו"א כנו' בכונה שלפני זה, צריך
בתחיל' שזו"ן יבררו גם הם בירורי או"א. ובנה"ש
הסדר הוא להעלות הנוק' עם הבירורים לז"א,
ואז הזו"ן מבררים בירורי או"א, ואז לכוין
להעלות נשמת הזו"ן ונשמת היסוד דא"א
והבירורים ובירורי או"א וכו' ע"ש. ועי' ברכת
אליהו ז"ל דס"ט ע"א.

(לו, ב) זו"ן מבררים מבירורי או"א. וכ"ה
בנה"ש דח"י ע"א, אבל בדכ"ז
ע"ג במלת אחד כתב זו"ן מבררים מחלקי בירורי
או"א וישסו"ת ומחלקי האחו' ההם דאו"א
וישסו"ת דזו"ן ההם וכו' ואו"א מבררים מחלקי
בירורי א"א ומחלקי אחו' הנה"י שלו, ובעת'
כתב סתם מבררים מחלקי עתי' ע"ש. ובברכת
העומר כתוב זו"ן מבררים בירורי אחו' דישסו"ת
ומחלקי כתב"ד דישסו"ת הכלולים עם הרפ"ח,
וישסו"ת מבררים חלקי כתב"ד דאו"א ומבחי'
אחו' דאו"א, ואו"א מבררים מאחו' נה"י חלקי
כתב"ד דא"א. וכ"כ בכונת ברכת המצוות
והנהנין.

וכתב הרב פת"ע דח"י סוע"ג שסדר הבירור
נראה שהוא באופ"ו, לברר בירורי או"א
הנק' זו"ן וגם בחי' אחו' שלהם, שהרי הם נק'
או"א בערך זו"ן. וכן בא"א בירורי רפ"ח דא"א
וגם מבחי' אחו' הנה"י שלו שנפלו באחו' או"א.
וכן לברר בירורי עתי' שנפלו במקום א"א עכ"ל.
ולכאור' נראה שהבין שבאמת יש ב' בחי' בירור
א' בערך שאו"א הם זו"ן, וא' בערך שהם או"א,
ושניהם בגבול זו"ן דאצי'. ועי' הגוב"י בריש
הק' רחוקה"נ אות ל"א שמוכח ממנו שאחו' או"א
שנפלו במקום זו"ן, הם בעצמם נק' שנפלו באצי'
בערך שהם או"א, ונק' שנפלו לבי"ע בערך שהם
זו"ן ומקום זו"ן הוא בי"ע בערכם ע"ש.

בה שא"א לעלות מאליהם אלא על ידה. והרי"ע
שהמוכח שכ"ז לפי הפשט. וסודם של דברים הם
בתו"ח ד"כ ע"א וצריך רחמים גדולים לזכות
להבין דב"ק זיע"א.

(לה, ב) לחבר זו"ן ושילוב. עי' ברכת אליהו
דס"ח סוע"ב שהחיבור הזה
הוא לצורך בירור אחו' או"א שנפלו למקומם
ע"ש. ומוכח מדברי הרב ב"א אלו, שכדי לברר
צריך חיבור, ואפ' שהכונה זיווג. ועי' נה"ש
דכ"ז רע"ב וז"ל וע"י הזיווג הנז' מתבררים
מחלקי הכלים והאורות וכו' ע"ש וכ"כ עוד
במ"א. ועי' תו"ח קי"ט סוע"א.

(לה, ב) עם הרפ"ח. עי' לעי' בהגה' הק'
הק"ש ד"ה ע"י מ"ע ובהג' הק"ש
בהתחלה ד"ה שמע ומצוייר רפ"ח. עם הרפ"ח
ובנה"ש דכ"ז רע"ג כתוב לעלות כאן גם אורות
וכלים דאצי' ומו' דזו"ן (שירדו לברר ועלו
מבי"ע). וצ"ע שלא נו' זה בסידור [ובתיבת
באהבה נו' אנ"ך דרפ"ח].

(לה, ב) להמשיך מה' אחרונה דע"ב. לעי'
בהמשכת היה"ו לאו"א
ודעת כתב שהם מו' דיני' להם. וכאן בזו"ן הלא
קבלו כבר מו' דיני' בשמע ישראל, ובשה"כ
דכ"ב סוע"ב כרו"ל שזה כדי שיעלו עתה
זו"ן בסוד מ"ן אל זיווג או"א עכ"ל. וא"כ
לא דמי הארה זו להארת היה"ו, ששם היא
מקבילה למה שקיבלו זו"ן בשמע ישראל וכמ"ש
רו"ל שם לעי' מזה בהתחלת הדיבור, אבל
הארה זו היא לתת כח לזו"ן לעלות לאו"א.

(לה, ב) להעלות נשמת זו"ן וכו' נשמתו
וחיתו. ובנו"ר שא"א להם
לעלות למעלה מזו"ן נראה שנשארו בגבול זו"ן
לאיזה צורך שהוא, ואולי לקבל הארה ושפע
מזיווג זו"ן בש"ש [ואולי יורדים תיכף] עם
נשמת היסוד דא"א. נראה שבגלל זה עלתה
גם היחידה. ולא נזכרה כאן בפירוש, אולי שהיא
נעלמת ונכללת עם החיה. [אחז"ר ראיתי מ"ש
התו"ח זיע"א בדקי"ב סוע"ב ולדב"ק יש להבין

וע"ע במע"א על הק' רחוקה"נ הנו' מה שפי' באורך ובעומק ע"ש. וע"ע להרב הנו' דנ"ט סוע"ב שבאחו' או"א יש ב' בחי'. א' מה שהיו מתלבשים בזו"ן וירדו עמהם לבי"ע ועולים עם בירורי זו"ן שנבררו על ידנו לזו"ן. וזו"ן מבררים אותם האחו' ויעלו אותם לאו"א עם בירורי הבחי' הב' שהיא האחו' העיקריים שנשארו באצי' במקום זו"ן ע"ש עוד. וכ"כ גם בדמ"ג סוע"א. וכן הביא הוא ז"ל במזכיר שלום מע' ב' אות כ"ט משם הריפ"ש ז"ל (פ"א דש"ח) ואנחנו מבררים גם אחו' או"א והם חלקים שלקחו המלכים וירדו עמהם לבי"ע ע"ש. [ועי' בצדק ושלום שבסוף שה"כ דכ"א אות כ"ג ונראה כונתו כפי הנו' ברחוקה"נ ד"ה סוע"ב ד"ה וזה שביארנו וכו' שבו"מ יש חלקים השייכים לכל הפר' ע"ש]. וכ"כ האש"ל ז"ל די"א ע"ב אות ט' והוסיף, שמה שירד עם זו"ן לבי"ע הוא שלקחו בבחי' מו' מאו"א ועוד הלבוש שלקחו המלכים שמתזה ולמטה כמ"ש רז"ל בש"ט פ"ב, ושניהם עולים מבי"ע. וזו"ן מבררים אלו האחו' וגם מבררים מהאחו' שנשארו באצי' ע"ש. וכ"כ עוד דל"א ע"ב עש"ב.

והנה רז"ל בש"ח פ"ג כתב שז"מ וב' אחו' דאו"א ואחו' נה"י דכתר שנכנסו בסוד מו' לאו"א אלו הם עשרה בחי' שקבלו מהבל הצפרנים. והמובן מזה לכאו' שמכל זה ירד לבי"ע. ועי' הריפ"ש ז"ל בש"ח פ"א ד"ה עוד טעם ע"ש שאחו' דאו"א הם מה שקבלו זו"ן בסוד מו' וכנז"ל. ושל הכתר לא פירש איך נמצאו למטה מאצי'. ועי' הריפ"ש פ"ג דש"ח ד"ה כי גם וכו' ששם או' רז"ל שהם אחו' נה"י דכתר ואחו' או"א והז"מ, ובמ"א או' ז"מ וד' אחו' או"א וישסו"ת ולא מזכיר כתר, האמת שהכל א' שנה"י דכתר בכלל אחו' דאו"א וישסו"ת וכגוף דאו"א נחשב כמ"ש רז"ל עכ"ל. וצ"ל לפ"ז שכמו מה שהוא עכשו שהמו' של התחתון לוקחים לבוש מכל הפר' שעליו, גם אז בזמן המלכים כשלקחו זו"ן מו' מאו"א מאחו' שלהם בכללם היה הארת אחו' נה"י דכתר (עוד עי' באמצע פ"ו דש"ח ודוק). (אחז"ר ראיתי מ"ש הרב ברכת אליהו ז"ל בקכ"ט בשם סי' ישן כ"י ע"ש). וכשמתבררים אחו' או"א מבי"ע

עם בירורי זו"ן כמש"ל, ממילא כלול בהם חלק מאחו' נה"י דכתר, ולא נו' בפ"ע. וכפי האמת צ"ל שישנם שם גם חלק מעתי', ואצל ישסו"ת חלקי או"א וא"א ועתי', ואצל או"א חלקי א"א ועתי' וכו'. וכ"ז חוץ מאחו' שבאצי' של ישסו"ת מחזה דז"א ולמטה, ושל או"א עד החזה, וכן אחו' נה"י דכתר שבהם נתלבשו קו אמצעי דמלכים, כ"ז אחו' העיקריים חוץ ממה שקבלו כ"א בבחי' מו' מפר' שלפניו. ולפ"ז נראה פשוט לפי סדר הנה"ש, דכשביררנו אנחנו בירורי זו"ן, לא מזכירים אחו' או"א או ישסו"ת אלא בירור א', הגם שכלול בו חלקי כל הפר'. וכשהזו"ן מבררים מה שנו' ב' בירורים וכן ישסו"ת לאו"א, הב' הללו הם באמת א', אחו' ישסו"ת או או"א, והעיקר הוא לכוון לברר מה ששייך לפר' אחד שעליו ולא יותר. ודי בזה לע"ע. (וק"ק למה בכונת הברכות כשבא לא"א לא א' בירורי חלקי כחב"ד ובירורי אחו' נה"י כמו של או"א וישסו"ת שאין הפרש. וכן א"א לעתי' (גם בנה"ש). ואולי דרצה לקצר במקום גבוה בדבר המובן וא"ש את"ם).

(לו, ב) מבירורי או"א שנפלו במקום זו"ן. עי' נה"ש דח"י שהוא דאו"א וישסו"ת, אחו' או"א עד החזה דז"א, ודישסו"ת במקום הנוק' מחזה דז"א ע"ס האצי'. ולק' במלת באהבה כתב זו"ן מבררים של ישסו"ת וישסו"ת של או"א. ע' ענ"ה ז"ל די"ב ע"ג סוד"ה ברם. ועי' מ"ש האש"ל ז"ל דל"ד ע"א וקיצור דבריו ז"ל, שבמו' דאחו' נכללים או"א וישסו"ת בבחי' חיצו' לפר' א', ולכן זו"ן מבררים בירורי שניהם יחד. אבל במו' דפני' שאו"א לעצמם וישסו"ת לעצמם ואינם מתכללים, ולכן זו"ן מבררים לישסו"ת שהם בניהם, וישסו"ת לאו"א שהם בניהם ע"ש עוד. ולקוצר הבנתי ק' לי במ"ש האש"ל ז"ל בדכ"ד ע"ב שבמו' דינ"י אין בקיעת יסוד דעתי' ואין או"א וישסו"ת נכללים ביחד, אבל במו' דגד' נבקע יסוד דעתי' ונעשה אבא ויש"ס פר' א' ואו"ת פר' א' ומזדווגים. וכן סידר הרש"ש בסי', בתיבת שמע אין בקיעה וישסו"ת מזדווגים לבדם, ובתיבת אחד כתב לזווג או"א וישסו"ת ונבקע יסוד דעתי' ונעשין

אח"כ, ומהעינים חוזרים לצאת טנת"א דב"ן וכו'. ומדוקדק מלת חוזרים, שהכונה שהבירורים שנכנסו בתחיל דרך שם, עתה חוזרים לצאת עם תשלום הב"ן. ועי' ש"ש על הק' רחוקה"נ דס"ב רע"ב. וכן עי' אש"ל די"ז ע"ב אות ו' מה שפי' במלת חוזרים ע"ש, וא"ש את"ם. וכ"ז לפי הפשט והיעב"א ועי' בסדר בירורי הפרצופים בנה"ש ד"ד ע"ד וד"ט ע"א וצ"ע.

(לו, ב) טעמי ע"ב וכו' וב' שילובים. עי' מע"א דצ"ב ע"א שכ"ה בסי' ישן ע"ש. ונראה שזה מתאים למ"ש בנה"ש ד"ט סוע"א ודכ"ג רע"ד. וע"ש שכתב שתחיל מזדווגים זיווג פני' ואח"כ זיווג חיצו'. וא"כ לכאור' נסדרו כאן שלא בדקדוק זיווג החיצו' בימין והפני' בשמאל. ונראה שאין זה ענין לב' זיווגי הברכות, עי' פת"ע ד"ב ע"א והגהת הרנ"ע במע"א דל"ח ע"א. דשם יש ב' המשכות מהב' הזיווגים, וכאן הלא מדובר בפרטות המשכה א'. ודומה למשורז"ל בשט"ל באמצע פי"ד והענין כי תחילה מתעוררים וכו' ע"ש. עוד נראה שעיקר הכונה היא האהי' הוי' וכמ"ש בשאר הזיווגים הלאה, כיון שעסוקים במו' דגד' שהם פני'. אלא שזיווג הנה נפרט לב' כמ"ש המע"א שם, וציירו בא"ק ב' זיווגים שהם בפרטות האהי' הוי', ואח"כ לא חששו עוד לפרט בכאור"א וא"ש את"ם.

(לו, ב) ומוציאים וכו' הנוגעים לבירורים הנז'. ר"ל לכל הבירורים הנז"ל שמן זו"ן עד א"ק, שעלו בירורי כ"א לפר' שעליו, עכשו יצאו מא"ק המ"ה ותשלום הב"ן של כולם, ונשתלשלו מא' לא'. וכל א' קיבל מפר' שעליו את שלו בסוד מו', ובדרך העברה גם מה ששייך לכל הפר' שלמטה ממנו, עד שהגענו לתיקון חב"ד דו"א. והתחלנו לכוון בהם מאז היותם בגבול עתי', היות שהתחילו לקבל משם החו"ב הארה והחו"ג עצמות אור עתי' וא"א. וכ"ז נראה פשוט.

(לו, ב) ואור הטעמים וכו'. עי' ש"ש על הק' רחוקה"נ דע"ח ע"ש.

אבא ויש"ס וכו' וכו' ע"ש. ולק' בתיבת באהבה כתב ג"כ נבקע יסוד דעתי' ונעשים אבא וכו' וכו' כמו באחד. ולפ"ד האש"ל זיע"א הראשונים לא היה צריך לכאור' בקיעת יסוד דעתי' בתיבת באהבה וחסר הקדמות אני הגם שי"ל והיעב"א אמן. (וע"ע ש"ש על רחוקה"נ דנ"ד ע"א).

(לו, ב) לעורר וכו' ע" נו"ח. ולא כתב אח"כ אצל א"א לעורר ע"י היחידה, ואולי היות וזו"ן לא עולים רק עד או"א, גם אנחנו אין לנו כח יותר מזה, ונעשה בלי כונה. (לעי' ד"ה להעלות גרנח"י שלו).

(לו, ב) לעורר מדומ"ן דאו"א. לא הבנת ענין התעוררות הנה כאן בעליית הבירורים. ואולי ענינו זיווג, והוא ע"ד מ"ש הרב ברכת אליהו דס"ח סוע"ב (שהבאתי לעיל ד"ה להעלות) על חיבור זו"ן הנז"ל בעליית הרפ"ח שהוא לצורך בירור ע"ש, ועד"ז יהיה כאן. אלא שק"ק שא"כ למה לא כתב שילוב הוי' ואהי' כמש"ל הוי' ואדנות וי"ל והיעב"א.

(לו, ב) גם יכוון להעלות או"א. ק"ק שבהמשכת המו' דיני' לאו"א אנחנו מכוונים ביא"י, ובעליית מ"ן אין לנו כונה להעלות אותם, שמסתמא עולים עם הבירורים לא"א כמו זו"ן לאו"א. ובעליית עתי' וא"א מפורש בנה"ש עם נשמת עתי' ונשמת א"א ע"ש. ומוכרח שכ"ה באו"א. וכן יש לשאול למה היינו צריכים שם לכוון כונה מפורטת בשביל או"א, ולא כונה בסתם שנמשכים להם מו' דיני' מא"א וא"א מעתי' וכו' כמ"ש שם, וי"ל.

(לו, ב) ע"ד רום המעלות. בנה"ש הסדר מעתי' לשרשים שבמ' דעקו', ומשם לנה"י דעקו', ומשם לחג"ת, ומשם לחב"ד, ומשם לשורשי הנקו' שבפני' החזה דא"ק וכו' ע"ש. ולא פורש איך הגיעו מהחב"ד דעקו' לפני' החזה דא"ק. אם מדרך הפה שהוא שורש העקו', או מדרך הסתכלות העינים שמשם יצאו בתחיל'. ואם נא' שכן הוא, אז אולי יובן מ"ש בנה"ש

יש"ס כולו מ"ה, ובינה או תבונה כולה ב"ן. ובזיווגם יתחלפו המו' כמ"ש לק'. ומ"ש כאן אח"כ ויורדים ומתלבשים ויכוון לזווג או"א, משמע שהזיווג הזה לאחר ההתכללות. וזה נראה מתאים למה שאמרנו, שאחר ההתכללות יזדווגו, ויהיה הימין כולו מ"ה והשמאל כולו ב"ן. את זה רושם לכאו' ולמזכרת]. ומ"ש מחג"ת דא"א לב' המזלות עי' פת"ע ד"כ רע"א.

(לו, א) ויכוון להמשיך ד' מו' וכו' נסדק וכו'. מפשט הדברים משמע שבקיעת היסוד הוא לאחר שקיבלו או"א המו' מזיווג נו"ן. וצריך להבין לפ"ו דמי גרם להיות הבקיעה עכשו ולא קודם. ובמלת באהבה כתב הבקיעה בין המשכת המו' לנה"י דעת' לבין זווג הנה"י הגו'. (ובכונת הברכות לא נזכר בכלל בקיעת יסוד דעת' ועי' אש"ל ז"ל דכ"ד ע"ב). ובע"ח פ"ב דשי"ו ומבו"ש ש"ה ח"א פ"ו (דל"ח ע"ב וע"ג ד"ה עוד יש וכו') מבואר, שע"י עליית פרקין אמצעיים דנ"ה דעת' ונה"י דא"א לחג"ת שלו, נעשה בקיעת היסוד. ועי' הגהת השמש זיע"א בשי"ו הגו' שאין הבקיעה מכח שפע הטיפה היורדת מא"ס, כי היא עוברת דרך הנו"ה ולא דרך היסוד. ועי' מע"א ז"ל דצ"ג סוע"א שפי' שהבקיעה היתה קודם לכן, כדמשמע מרז"ל, אלא שהזכירה כאן כשבא לדבר מזיווג או"א שנעשו פרי' א'. ע"ש עוד מה שהביא מהתו"ח זיע"א דקכ"ט ע"ב שכפי פירושו סוד הבקיעה נעשה עתה כמ"ש כאן בסידור ע"ש.

והנה לפמ"ש התו"ח זיע"א שם שסוד הבקיעה יש לו ב' דברים, א' זיווג עתי', והב' יציאת נה"י דעת' מא"א להכנס באו"א, שעיי"כ יהיו או"א וישסו"ת מחוברים, נראה שלכן הרש"ש זיע"א כתב במלת באהבה בקיעת יסוד לפי הכונה הא' דהיינו הזיווג, וכאן כתב סוד הבקיעה לפי הכונה הב', ותרומייהו איתנהו בכאו"א. ומ"ש המע"א ז"ל שמה שכתב באהבה אינו מתיישב לפ"ד התו"ח, וכונתו למ"ש בסידור ומתגלים כל החו"ג וכו', אפ"ל בדוחק שאגב שזכר כאן (באהבה) בקיעת יסוד שהכונה על הזיווג, זכר גם הכונה הב' שהיא גילוי החו"ג והתחברות או"א וישסו"ת. ואין כונתו שעתה נעשה, אלא

(לו, ב) נה"י דעת' וחג"ת דא"א. עי' ענ"ה ז"ל די"ב ע"ג. ובסי' כ"י א' מצאתי הגי' נ"ה דעת' וח"ג דא"א. ונראה לכאו' שהיא הגי' הנכונה, וט"ס נפל בהעתקות הסי'. ועי' בהגהת ענ"ה דכ"ד ע"א. והנה בסדר הזיווגים האלו כאן, סידר כל נתח לבד. חב"ד דנה"י וחב"ד דחג"ת ונמשך למזל. וכן חג"ת נה"י וחג"ת דחג"ת ונמשך למזל. ונה"י דנה"י ונה"י דחג"ת ונמשך למזל. ואח"כ נמשך הכל ביחד מהמזלות לאו"א. ובק"ש שע"ה סידר לזווג חב"ד וחג"ת דנה"י דעת', ומשם לחב"ד חג"ת דחג"ת דא"א, ומשם למזלות. ואח"כ הנה"י דנה"י דעת' ונה"י דחג"ת דא"א, ומשם למזלות ומהם לאו"א. ובתיבת באהבה סידר ג' זיווגי עתי' זה אחר זה, ואח"כ המשכת כל המו' לחג"ת דא"א, ומשם למזלות ולא"א. ובתקיעות עוד יותר בקיצור, נה"י דעת' (בלי פירוט) וחג"ת דא"א ומזלות. והנראה מכל זה שאין קפיידא בסדר הכונה, אם לכוון סתם גה"י דעת' וחג"ת דא"א, או לכוון כל הג' חלקי הנה"י ואח"כ א"א, או ב' חלקים שמשם נמשך הארה, ואח"כ חלק הג' שמשם נמשך עצמות. או כל חלק וחלק לבד. כך נראה לכאו'. ועי' פת"ע קשע"ה דג"ו ע"ד אות ד'.

(לו, ב) **מחב"ד** דנה"י חו"ב דחכמה וכו'. עי' ענ"ה אות מ"ד ודכ"ג ע"ד. [ועד שיזכנו השי"ת ברחמינו לעיין בזה היטב, ארשום כאן למזכרת שאפ' במ"ש התו"ח זיע"א בדקס"א שאו"א דמ"ה נק' או"א, ואו"א דב"ן נק' ישסו"ת. ועוד כתב שחכמה דו"א היא מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן דחב"ד, ובינה שלו היא ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן דחב"ד. ועוד ידוע שמ"ה דא"א בימינו והב"ן בשמאלו. ויוצא שב"פ עי' דחו"ג דא"א הם מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן ומהם חכמה דו"א, וב"פ אמצעיים הם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן שמהם בינה דו"א. וכשמתכללים או"א וישסו"ת, יהיה אבא הכללי מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן ואיליו נמשכין מו' דחכמה דו"א. ובו"ת ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן ונמשכין אליה מו' דבינה דו"א. ובזיווגם יהיה הימין כולו מ"ה והשמאל כולו ב"ן, וזה בכללות. אבל בפרטות יהיה אבא או

ע"א ד"ה זיווג. אבל מענ"ה די"ב רע"ד נראה שאה"י הוי' דכאן, והוי' אה"י דשמע, הם עצמם הנפרטים כ"א לג' זיווגי נ"ר ואינם ב' דברים ע"ש עוד.

(לז, ב) ויכוון לזיווג ישסו"ת הב'. ע"י הסדר בפת"ע דכ"ב ע"א ד"ה הנה

וכו'. תח"י נסדק יסוד דעת' ונעשו או"ש פר' א' ואו"ת פר' א'. אח"כ זיווג או"א ע"י וירידת החו"ב ליסודם החו"ג למלכותם. אח"כ זיווג ישסו"ת הא', וחילוף המו', וירידתם לנה"י שלהם שהם ישסו"ת הב', ושם מתלבש המ' בכתב"ד שלהם והל' וכו' וכו' ע"כ. ויש לי להבין, הרי או"א וישסו"ת נעשו רק ב' פר' כוללים, ומה הכונה א"כ שיזדווגו בתח"י או"א ואח"כ ישסו"ת. ועוד שאו"א נזדווגו אחר שקיבלו טיפת המו' דו"א מהמזלות, ובישסו"ת לא נזכר שקיבלו לפני זיווגם. ועוד שכאן או' הרש"ש זיע"א להוציא צלמי המו' שבנה"י דישסו"ת הא', ובשכ"ה פ"ד כרו"ל בהעשות בו"ת פר' א' יהיה היסוד של כללות הפר' כמעט בפי התבונה ובוה היסוד הכללי היה הזיווג ושם נעיתנו המו' ש לז"א בסוד הע"י ובבא זמן לידה יצאו מו' אלו מיסוד הזה של כללות. וע"י בשי"ט פ"ד שכרו"ל שבהתכללות בו"ת התבונה מלבישה לבינה מהחזה ולמטה ושם הם ג"ר דתבונה, ובתוכם, דהיינו בבינה דתבונה, שם היה ע"י ז"א. ובצאת ז"א מתבונה (ר"ל מבינה דתבונה שהם ג"ר דתבונה. ש"ש) אז נתלבש בסוד צלם בתבונה הב' שהיא ג' שגם היא מלבשת לתבונה הא' ע"ד שתבונה הא' מלבשת לבינה ע"כ ע"ש.

ובכן מכללות הדברים נראה אפ' שהענין כך הוא. שנתכללו או"א וישסו"ת, והיינו שישסו"ת מלבישים לאו"א מחזה ולמטה. ובתח"י נזדווגו או"א דהיינו החב"ד הכוללים, וזה זיווג הא' של הפר' שהוא זיווג המו' (ע"י נה"ש ד"ט סוע"א). ואז ירדו המו' ליו"מ של החב"ד הנו', ונמצאו שהם בג"ר דישסו"ת הא'. ומזדווגים הישסו"ת הא' והוא הזיווג הב' שהוא זיווג דגופא של הפר' הכללי דאו"א וישסו"ת, ויורדים המו' דז"א לנה"י של ישסו"ת הא', ומשם הם יוצאים. וצ"ל שהם נה"י הפרטיים דג"ר דישסו"ת הא'.

שנמשך הדבר מזה שנתחברו או"א. שאם לא יהיה זיווג עתי' איך יתחברו אח"כ ודוק. וכמו שכן מוכרח לפ"ד התו"ח לפרש דברי רז"ל בע"ח ומבו"ש הגז"ל שע"י העלי' יבקע היסוד, היינו כתוצאה מהעלי' יהיה אח"כ בקיעת היסוד, ולא שבזמן העלי' ממש נבקע.

(לז, א) אבא ויש"ס פר' א' וכו' ויורדים וכו' ומתלבשים. ע"י שי"ז פ"ב וש"ש שם אות ט' ושי"ט פ"ד ומבו"ש ד"מ סוע"ג ומזכיר שלום בשי"ז פ"ב הנו' ד"ה ועתה ומזכיר שלום מערכת ז' אות ד'.

(לז, א) רוחא ברוחא. וכתב בפת"ע אות ט"ז ועתה במלת א' הוא זיווג דרוחא ברוחא וכו' שמזדווגים או"א בתח"י זיווג דנשיקין קודם זיווג החיצו' דגופא בגופא שלהם וכו' ודע דט"ס נפל וכו' וצ"ל אחר כך הזיווג וכו' ודע דכל הזיווגים הם עד"ז תח"י חבוק ונישוק וזיווג וכו' אמנם באו"א לא מצינו מפורש בח"י החיבוק שלהם איה מקומו לעשותו עכ"ל ע"ש. ובסדר קשע"ה דנ"ח ע"ג ד"ה מ"ש ולזווגם בסוד נ"ר שהם וכו' נתבאר בכמה מקומות והוא בבחי' חיבוק ונישוק וזיווג דאין זיווג בלא ג' בח"י אלו עכ"ל. ופשט דבריו אלו קצ"ע לענ"ד.

והנה לפי תיקון הגי' של פת"ע נראה כונתו שמזדווגים עתה רוחא ברוחא ואח"כ גופא בגופא. וע"ע פתח עינים ד"כ ע"א ד"ה ודע. ולא הבנתי מ"ש בהגהות הגאו' המדפיסים שכתבו לפי גי' הפת"ע קודם צריך לזווג הזיווג החיצו' דאו"א עתה וכו' ואח"כ מזווג זיווג הפני' שהוא רוחא ברוחא דאו"א עכ"ל. וע"י מע"א ז"ל דצ"ג ע"ב, ומה שהבנתי ממנו (הלשון שם לא כ"כ מבורר) שעיקר הגי' היא ציור הנ"ר, והוא זיווג גופא בגופא ואח"כ אה"י הוי' זיווג רוחא ברוחא, ושניהם דפני'. וכסדר זה ג"כ בשמע ישראל ושניהם דחיצו'. אלא דשם בשמע כתוב הוי' אה"י ואח"כ נ"ר, וכאן נ"ר ואח"כ אה"י הוי'. וע"ש שנתן טעם לזה. ונראה מדבריו ז"ל שזיווג דגופא בגופא עצמו נתלק לג' שהם נ"ר. ולא ידעתי למה גופא בגופא נפרט, והרוחא ברוחא לא נפרט. ועוד ע"י להרב הנו' מ"ש בדפ"ה

ויהיה המקי העליון גדול מהפני הנמשך ממנו. אבל המקי היוצא מהפני, משמע משם דכ"ה רע"ג שהוא גרוע מהפני, שהמקי הוא הארה היוצאת מהמו' הפני' ע"ש. וכ"מ מלשון הסידור שכתב ומוציאין הארת המו' שלהם ומקי' וכו' ועי' מ"ש בברכת אליהו דע"א.

(לח-טל) סדר הזיווגים הוא, פני' דפני' וחיצו' דפני' ופני' דחיצו' (ועי' ש"ש בת"י או"א) ולמה לא נשלים בתחיל' החיצו' שהתחלנו בתיקונו בחלקי המעשה, שהוא חיצו' דחיצו', ולגמור גם הפני' דחיצו', ואח"כ חו"פ דפני'. ועוד למה בחיצו' תחילה החי' דחי' ואח"כ הפני' דחי', ובפני' להיפך, תחי' פני' דפני' ואח"כ חי' דפני'. ובר"ה נתקן ביום א' אחו' דפני', וביום ב' הפני' דפני'. וכן בחי' ביום ב' תחי' אחו' ואח"כ פני'. ועי' פת"ע בדצ"ז סוע"א ובכ"ד רע"ג שנכנס בוה ולא תי' וי"ל.

(לח, א) ביוצר וכו' דחי' דפני' בבחי' כלים החיצו' וכו'. לשון רז"ל בשה"כ דרו' ד' דאבות הוא, בעת יחוד ק"ש אז ניתנו בז"א בחי' המו' בבחי' אוה"פ שלו מצד זיווג הבחי' החיצו' של אוה"פ דנה"י דאו"א וכו' וכו' עד אלקי אברהם וכו' עתה געשית נה"י דבחי' אמצעית דאו"פ דאו"א בבחי' ג' מו' בסוד או"מ וכו' עכ"ל. ואילו בדרו' ב' דתה"ש וו' דר"ה, שהם בפני' דחיצו', לא נו' שהזיווג הוא בבחי' נה"י וכו'. וכ"ה לשון נה"ש די"ט ע"א. וכמעט הייתי רוצה לו לקו"ד שתיבות — ב' פר' נה"י — הכתובים בסידור בפני' דחיצו', שייכים לזיווג החיצו' דפני', וכנו' בשה"כ דרו' ד' דאבות ונה"ש הנז'.

עוד יש לרשום לעצמי לעת עתה, דלפי הכלל הידוע שכל בחי' בז"א מקבלת מבחי' שכנגדה באו"א, א"כ איך מכלים החיצו' הנז' דאו"א מקבל או"פ, ומכלים האמצעים והפנימיים מקבל או"מ בחול ובשבת כנו' בשה"כ הנז' (תו"ח קנ"ז ב'). (עי' לק' בס"ד בעמידה ד"ה אבותינו מה שרשמתי לקו"ד) עוד צ"ל אם החיצו' דפני' ופני' דחיצו' הנז' פה, הם ע"ד פני' דפני' שהם מו' דאחו', וממילא צריך להביא

והוא היסוד הכללי, ומשם יורדים ומתלבשים בישסו"ת הב' שהם למטה מג"ר דישסו"ת הא', והם מבחוץ כנגד הנה"י התחתונים של היסו"ת הא'. כך נראה הענין לכאו' וא"ש את"ם. אצ"ז ראיתי בתו"ח זיע"א דקס"א סוע"ב שכתב שבתחי' נתנם א"א (טי' דו"א) חציים לאבא עי' וחצים לאי' עי' ששניהם נק' אבא. ונתן אבא עי' חצי שלו לאי' עי' כדי שיצטיירו באי' עי'. ואח"כ נזדווגו או"א עי' (ע"ש באותו הדף בע"א ד"ה כתב) כדי לעשות ולתקן חילוף המו'. ואח"כ או"א עי' הנק' בשם אבא נתנו כולם לאי' שהיא התבונה הב' שהיא הג' וכו' וכו' עש"ע. ובש"ש דרו' ו' אות צ"ט כתב, אחר המזלות מזדווגים או"א דפרטות התפי' ויורד טי' דע"ב עם ה"ח מאבא לאי', ושם המקום לכוון זולת זה המשכת טי' ע"ב וה"ח שהיו ביא"י בכחב"ד דאבא הכוללים וכו' וזה ביוצר. אבל בשאר הק"ש א"צ לכוון אלא טי' ע"ב וה"ח דפרטות אותו הזמן ע"ש. וצ"ל לפ"ד שמה שמצוייר כאן ע"ב וה"ח, הוא לב' הזיווגים לפרטות ולכללות (וצ"ע שבקשע"ה לא נו' ע"ב וה"ח זולת הג' ע"ב וה"ג). ולפ"ד התו"ח והש"ש הללו אפ"ל מה שכתוב בסי' אחרי המזלות ויכוון להמשיך ד' מו' וכו' לחב"ד דאבא וד' לחב"ד דאי', הוא מ"ש התו"ח שא"א נתן חצי לאבא וחצי לאי'. ואחרי זיווג דאו"א דנשיקין שע"י נמשכו המו' ליו"מ לשניהם, וזיווג זה קודם לזיווג התחתון, אז נזדווגו זיווג התחתון ונתן אבא לאי' הטי' ההיא, וזה כמ"ש הש"ש הנז'. ומ"ש ויכוון לזווג יסו"ת הא', והם כבר כלולים עם או"א, הוא מ"ש התו"ח הזיווג דאו"א לעשות החילוף ומשם לישסו"ת הב' וא"ש את"ם. וכאן יש לרשום מ"ש הרב ש"ש ז"ל בפ"ד דשכ"ה אות יו"ד דכ"ז הוא בישסו"ת שנפרטים לד' בחי' הנז' בסופ"ח דשי"ד ע"ש.

(לח, א) בהשתלשלות המ' ולי' וצ". עי' שמאמ"ר דנ"ד סוע"ב דמשמע לכאו' שאו"פ נמשך מאו"מ שלמעלה ממנו. ויהיה א"כ הפני' דל' נמשך מהמקי' דמ' (עי' מ"ש התו"ח זיע"א דק"ל ע"א ד"ה כתב עוד בכונת וכו' ע"ש), והפני' דצ' מהמקי' דל'.

הפנים באהבה, ובסידור לא גמצא מפורש, אח"כ מצאתי בפת"ע במילת באהבה דל"ז רע"א בסוגריים שכתב שהנראה שצריך לברר בירורי פנים דב' בחי' הנו' ג"כ וסמך על המעיין ע"ש. וא"כ בפני' דכאן ובאו"מ דעמידה, צריך לכוון שהם דאחו'. עוד יש לרשום שבב' בחי' חיצו' דפני' ופני' דחיצו' לא מסודר שילוב המורה על הזיווג. ועי' מע"א צ"ד ע"ב, על חיצו' דפני', שיש ספרים שמסודר שילוב. ועל בחי' הב' לא אמר. ונראה לפי הספרים הנו' צ"ל גם כאן שילוב.

דגד' נק' בשם העסמ"ב. (עיין שה"כ דרוש ו' דק"ש דכ"ד רע"ד) כמו שמו' דקט' נק' בשם אלקים, הגם שהם משתנים לפי הק"ש כ"ן לכאו' פשוט.

עוד יש לרשום אם כונה זו וכן כונת בשכמל"ו הם דוקא בפני' דפני', או גם בב' בחי' האחרות. וכפי מ"ש המפ' ז"ל לעי' שמתחי' התפילה ועליית המ"ן והזיווגים הכל הוא בג' הבחי', נראה לכאו' שגם כאן שייך לו' כך. ומה שנו' בשה"כ הנו' ו"ק דגד', אין ראייה שמדבר דוקא בבחי' זו. והיע"א.

(מד, א) ד"א וכו' כל א' כלול מד'. וכתב הרב מע"א דצ"ט ע"ב שהוא ממשרו"ל בשה"כ דכ"ה רע"ב. וז"ל רבנו שם, תכוון בד' דאחד שהם ד"א וכו' פי' כי כל מח מאלו הד' מו' כולל כולם וכו' ונמצא שד' זו כלולה מן ד' והם ד"פ הם י"ו מו' עכ"ל ע"ש. ולענ"ד צ"ל דלמה לא נא' ג"כ בשאר אותיות השם שהם ד' היה שצריכים להיות י"ו פעמים היה, כמו שאלף י"ו אלפין וי"ל. ועוד צ"ל מ"ש אח"כ בבש"כ חסר י"ו שניתנו בכתר דלאה, הלא הי"ו הנו' הם רק ד' שכ"א מהם כלול מד', אבל לא מס' י"ו ממש מהד' אהי'.

בשכמל"ו

(מד, ב) מעליית הפרקין מובן שכונת ברוך שכמל"ו היא בפני' דפני'. ובב' הבחי' האחרות לא נודע איך הכונה. ועי' שה"כ דרוש ד' דאבות שכתב בעת יחוד הק"ש ניתנו בז"א בחי' המו' בבחי' אוה"פ וכו' גם ניתנו אז בבשכמל"ו מו' לנוק' דבחי' או"פ שלה והיו מצד הבחי' החיצו' של או"פ דנה"י דז"א עכ"ל. ועי' בדרו' ר"ה בתחי' מילת אלקינו שהוא בפני' דחיצו', וכן בסופ"ב דתפי' השחר.

(מד, ב) להאיר מחב"ד דז"א לחב"ד דלאה. אם נא' שזה גם בבחי' חי' דפני' ופני' דחי', צ"ל שהם חב"ד דז"א דמצד אי'. ובפני' דפני' בלא"ה אין כאן רק מו' דאי'.

(טל, ב) יכוון להחזיר המו' וכו'. ומצוייר רק המו' דיני' דז"א שקבל בישראל. וק"ק שלא כתוב גם חזרת מו' דנוק', כפי מה שמצוייר בעליה באחד, כי שניהם עלו. ועי' בפת"ע דח"י סוף אות ט' [ובקשע"ה הוא כמ"ש בפת"ע הנו']. ולגירסתו ניחא אבל לסידור שבידנו ק'.

(מב, א ב) בציור החי' דפני' ופני' דחי', מצוייר הכתר ולא נזכר הכלים שלו. ואיני יודע אם אפ"ל מפני שהוא דאחו', והיינו חיצו', ובחיצו' הכתר דאי' [עי' קונה הכל]. וכן בכונת הט"ק מצוייר הויית הכתר בלי כלים. אבל בט"ג גם הויית הכתר לא כתובה וצ"ע.

(מד, א) כונת רומ"ח. נראה שאין זה ענין לכונת רמ"ח תיבות דק"ש הנו' לק', שהם מתחילים מתיבת שמע עד הסוף. וכנראה שכאן הם דמו', ודק"ש הם דגופא דז"א. ולכן אחר כניסת המו' בא' באה כונה זו. וכ"נ משה"כ ריש דרו' ה' וז"ל והנה בק"ש דשחרית אשר שם אתה מכוון במלת א' באות ד' שבו אל ד' מו' היורדים בז"א והם ד' הויית דעסמ"ב וכו' שהם רמ"ח איברים הנכנסים בו וכו' עכ"ל. ועי' גם דרו' ח' ד"ה ענין סדר. אמנם בק"ש שע"ה סופ"ט דלילה משמע לכאו' שהם הם. ועי' ש"ש שם סוף אות ו' ואות ז'.

והנה בכונת הרומ"ח כלול מו' דגד' ודקט'. והגם שאינם בדיוק עסמ"ב, (ש"ש דרו' ה' אות ו') אבל כיון שהם ד' מו'

גנזי חיים

על

סידור הרש"ש

ערבית של חול

מאת תלמידי הרה"ג רבי

מרדכי עטייה

שליט"א

מהדורת לימוד - אב תש"פ

שַׁמַּע

יחוד ה הו יה גי ייאי דס"ג

ע"ב דע"ב - מלכות דחסד
בירורי ב"ן דע"י, ואבא וז"א.

ע"ב דס"ג - מלכות דגבורה
בירורי ב"ן דנוק' דעתיק,
ואימא, ונוק' דז"א הכולל.

ע"ב דמ"ה - מלכות דתנה"י
בירורי ב"ן דא"א, ויש"ס, ויעקב.

ע"ב דב"ן - מלכות דמלכות
בירורי ב"ן, דנוק' דא"א,
ותבונה, ורחל.

ב

מדריגה ז'
יוד הו יהו יהי

מדריגה ה' וז'
יוד הו יהו יהי

אותיות
יוד הו יהו יהי

מדריגה ג' וז'

יהוה יוד הא ואו הא

מדריגה ב' שהיא ד'
י יה יהו יהוה

ס"ה גי רפ"ח

ד

זיווג היצוניות דאו"א
דגופא בגופא

יאההויהה

יאההויהה

יאהלוההים

יאהדונהי

גי נ"ד

[לג:]

בכתר

בחב"ד

בז"ת

ג) לחבר אלו הרפ"ח עם פנים דמלכות שם ב"ן

מדריגה ז' פנים דמלכות

יוד הו יהוה

ועי"ז נק' שמו (של שמע)

ד) (ע דשמע)

כלים דמ"ן עם מ"ן

נפש (מא"א) **י וימנצפר וימנצפר וימנצפר וימנצפר** גי' ע מיסוד דאימא

כח המעלה מ"ן והוא רוחא דיסוד דאימא

רוח (מאבא) **ווי יוד הו יהוה** גי' ע מיסוד דאימא

מבינה דאימא
ו' אותיות

מז"ת דאימא
מספר ס"ג

יוד הו יהוה

יוד הו יהוה ע"ה

גי' ע מז"ס דאימא

להמשיך תח"ן בג"ה דת"י (כללות י"ס פרטיות),
דנה"י (כלים היצונים דזו"ן), [דנה"י (צ' דאבא),
(ד) [מ] חג"ת ונה"י (ז"ת - ע' הג') אימא.

עם מוחין פנימים דעיבור דצ', דל' וצ' דצלם, שהם
ג' אלהים, עם חלקי הנרנח"י, והמקיפין המלוכשין
בהם, שהם ג' אהי"ה וג' הויו"ת ונקודותם כידוע.
שהם חיות, ונשמות, וחיות ונשמות דרוחות,
דנרנח"י דנפש דנ"ר, דנשמה, דב"ן
דמ"ה ודב"ן.

לחח"ן בג"ה דת"י, דנה"י (כלים היצונים) דז"ק
(קט') דבירורים הנז', הכלולים בתוך הנוק',
העומדת בהיכל אהבה דבריאה.

בשחרית: [דכחב"ד חג"ת (ל"מ) דיש"ס (אבא)],

נשמה דנרנח"י
דנפש דנ"ר
דנשמה

אהיה

יהוה

אלהים

חיה ונשמה דרוח דנרנח"י
דנפש דנ"ר דנשמה

חיה דנרנח"י
דנפש דנ"ר
דנשמה

אהיה

יהוה

אלהים

אווהויהוה

ייהויהוה

אלהים

אווהויהוה

ייהויהוה

לסלק [האור שב] הארת הלבוש, הנמשך מעטרת יסוד דתבונה, לת"ת דתבו'. ומצטנן הארת הלבוש הנז', לצורך [שפע יסוד דז"א, לכניסה בכלי] ת"ת דז"א.

[לד:]

בערבית ישראל

יכוין להמשיך חח"ן בג"ה דת"י [דכחב"ד וחג"ת (כלים פנימים ואמצעים דזו"ן)],
 דנה"י (צ') דפרצוף ו"ק (קטנות) דיש"ס.

עם מוחין פנימים דצ' דצלם המלובשים בהם, עם מוחין פנימים דיניקה המלובשים בהם, שהם אלהים דיודי"ן, וריבוע אלהים פשוט, שהם גמט' ש"ר והם מוחין דחו"ב. ואותיות דריבוע אלהים מלא, שהם מ"א אותיות גמט' אל"י והם מוחין דחו"ג. עם חלקי הנרנח"י והמקיפים המלובשים בהם, שהם ד' אהיה וד' הויות, ונקודותם כידוע, שהם חיות ונשמות, וחיות ונשמות דרוחות, דנרנח"י דנפש (צ'), דרוח (יניקה), דנשמה, דמ"ה דמ"ה ודב"ן:

נשמה דנרנח"י דנפש

דרוח דנשמה
 אהיה
 יהוה

בינה
 א אל אלה אלהי אלהים
 גי' ר

חיה דנרנח"י דנפש

דרוח דנשמה
 אהיה
 יהוה

חכמה
 אלף למד הי יוד מם
 גי' ש

חו"ג דדעת (מ"א אותיות)

אלף. אלף למד. אלף למד הי. אלף למד הי יוד. אלף למד הי יוד מם

גי' אל"י

מוחין פנימים דיניקה דצ' דצלם דו"ק דיש"ס, לחח"ן בג"ה דת"י [דכחב"ד וחג"ת] (כלים פנימים ואמצעים) דנה"י דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודב"ן דנה"י דבינה דז"א:
 יכוין לסלק האור המתפשט בעטרת יסוד דתבונה, להעלותו לת"ת דתבונה. ומצטננת העטרה הנז' לצורך [שפע ת"ת דז"א, לכניסה בכלי] הדעת דז"א:

[לד.]

ביוצר ישׁראל

כיון להמשיך חח"ן בג"ה דת"י [דכחב"ד וחג"ת (כלים פנימים ואמצעים דז"ן)],
דכחב"ד חג"ת (ל"מ) דפרצוף ו"ק (קטנות) דיש"ס (אבא).

(עם מקיפי הל"מ המלוכשים בהם) עם המוחין דיניקה המלוכשים בהם שהם י"ה דאלהים
דיודי"ן בהכאה גי' ש', מקיף דחכמה. וי"ה דאלהים דההי"ן בהכאה גי' ר', מקיף דבינה.
וי"ה דאלהים דאלפי"ן, מקיף דחסדים. וי"ה פשוט, מקיף דגבורות שניהם גי' אל"י. עם
חלקי הנרנח"י והמקיפים המלוכשים בהם, שהם ט' אהיה וט' הויות, ונקודותם כידוע. שהם
חיות ונשמות, וחיות ונשמות דרוחות, דנרנח"י דנח"י (מ') ודנרנח"י דרוח (ל') דרוח (יניקה),
דנשמה, דמ"ה דמ"ה ודב"ן:

יחידה דנרנח"י דרוח דנשמה

אֱהִיָּה
יְהוָה

נשמה דנרנח"י דנח"י

דרוח דנשמה

אֱהִיָּה
יְהוָה

חיה דנרנח"י דנח"י

דרוח דנשמה

אֱהִיָּה
יְהוָה

חיה ונשמה דרוח דנרנח"י

דנח"י דרוח דנשמה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

נשמה דנרנח"י דרוח

דרוח דנשמה

אֱהִיָּה
יְהוָה

חיה דנרנח"י דרוח

דרוח דנשמה

אֱהִיָּה
יְהוָה

חיה ונשמה דרוח דנרנח"י

דרוח דרוח דנשמה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

מקיף דבינה (יו"ד x ה"ה)
הה הה הה הה הה הה
הה הה הה הה הה הה
הה הה הה הה הה הה
הה הה
גי' ר

מקיף דחכמה (יו"ד x ה"י)
הי הי הי הי הי הי
הי הי הי הי הי הי
הי הי הי הי הי הי
הי הי
גי' ש

מקיף דחסדים (י"ה דאלהי"ם דאלפי"ן)

יוד הא גי' כ"ן

מקיף דגבורות (י"ה פשוט)

יה גי' ט"ו

גי' אל"י

מוחין מקיפים דל"מ דצלם דו"ק דיש"ס, לחח"ן בג"ה דת"י [דכחב"ד וחג"ת] (כלים פנימים
ואמצעים) דכחב"ד וחג"ת דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודב"ן דח"ו ב דנה"י דבינה דז"א:
כיון לסלק האור המתפשט בעטרת יסוד דתבונה, להעלותו לת"ת דתבונה. ומצטננת
העטרה הנז' לצורך [שפע ת"ת דז"א, לכניסה בכלי] הדעת דז"א:

[לה.].

הקדמה לה' אלקינו ה'

יכוין להכין ולהזמין את או"א ודעת ע"י שימשיך להם מיה"ו דע"ב דמוחא סתימאה דא"א מוחין דיניקה, לאו"א ודעת. דהיינו ע"ב ב לאבא מחח"ן דמוחא סתימאה דא"א מיו"ד דע"ב דא"א, וקס"א לאימא מה"י דע"ב דא"א מבג"ה דמוחא סתימאה דא"א, וע"ב וס"ג לדעת מו"י"ן דע"ב דא"א מדת"י דחסדים דמוחא סתימאה.

(ב)
אלהינו
אימא [ותבונה]
מה"י ראשונה דע"ב
דבג"ה דמ"ס דא"א
אהיה
יהיה
אלף הי ויהי הי
(לבג"ה דאו"א וישסו"ת)

[לאימא ותבונה]

יכוין לסלק האור שבפרק
אמצעי הנצח דתבונה
ולהעלותו לת"ת דידה ועי"כ
מצטנן הפרק הנז' לצורך
[שפע חסד דז"א, לכניסה
בכלי] חכמה דז"א

(א)
יהוה אלהינו
דעת (תרין מזלין)
מו"י"ן דע"ב דדת"י [חסדים]
דמ"ס דא"א
אהיה
יהיה
יהי ויהי יהי
נוצר
יהי ויהי ויהי ויהי
ונקה
(לדת"י דאו"א וישסו"ת)

[לתרין מזלין]

יכוין לסלק האור שבפרק
תחתון דהוד דתבונה
ולהעלותו לת"ת דידה ועי"כ
מצטנן הפרק הנז' לצורך
[שפע הוד דז"א, לכניסה
בכלי] גבורה דז"א.

(א)
יהוה אלהינו
אבא [ויש"ס]
מיו"ד דע"ב דחח"ן
דמ"ס דא"א
אהיה
יהיה
יהי ויהי יהי
(לחח"ן דאו"א וישסו"ת)

[לאבא ויש"ס]

יכוין לסלק האור שבפרק
תחתון הנצח דתבונה
ולהעלותו לת"ת דידה ועי"כ
מצטנן הפרק הנז' לצורך
[שפע נצח דז"א, לכניסה
בכלי] חסד דז"א.

ועד"ז יכוין להמשיך מעתיק לא"א מוחין דיניקה, ומאח"פ דא"ק לעתיק, וכן מזה לזה עד רום המעלות, כדי שעי"ז יהיו מוכנים כל הפרצופים (דיניקה) לעלות מ"ן (עפ"י זה נראה שהבירורים והעליה בפרצופי היניקה), כל פרצוף לפרצוף שלמעלה ממנו, כדי שיזדווגו כל הפרצופים הנז' (גדלות, ברידה) במלת אחד להמשיך מוחין דגדלות לפרצוף שלמטה מהם:

<p>ביוצר (מערכת הכ"ד שעות) יכוין להמשיך הטיפה שהוא שם ע"ב עם ה"ח, מחסדים דדעת דע"י, לחסד דע"י שבגולגלתא דא"א ומשם למזל ח' נוצר חסד ומשם לדעת העליון ונקה מזל י"ג: ויזדווגו הב' מזלות ע"ב וקס"א יהי ויהי יהי ויהי יהי וימשיך הטיפה עם החסדים הנ"ל לכחב"ד * דאבא</p>	<p>יהי ויהי יהי ה"ח יהיה יהיה יהיה</p>
--	--

(* א"ה ויש סידורים שכתוב דאבא ואימא ועיין בס' תו"ח דקכ"ד ע"ב. ע"י שע"ר ח"ב ש' ע"ו.

יכוין לקיים מ"ע אנכי ה', ולא יהיה לך, וליחד ה' ב"ה. [לה:]

אחד

א"ז ט"ס דז"א שבו שם מ"ה יוד הא ואו הא.

ד נוקביה לאה [ורחל], ורחל העומדת אחורי ד' ספי' תנה"י דז"א, שבה שם אדנ"י.

זו"ן באחדות גמורה יאהדו"נהי

יכוין למסור עצמו עק"ה. ויכוין לקבל ד' מיתות בית דין מד' אותיות הוי"ה (ז"א, מלובש ב-)
 (ב) וד' אותיות אדנ"י (נוק', ביה"ד המבצע), לייחדם ע"י ד' אותיות אהי"ה וע"י עסמ"ב.

ע"ב	יוד ה' וי' ה'	א	ולייחדם ע"י	א	סקילה
ס"ג	יוד ה' ואו ה'	ה	ולייחדם ע"י	ד	שריפה
מ"ה	יוד הא ואו הא	י	ולייחדם ע"י	נ	הרג
ב"ן	יוד הה וו הה	ה	ולייחדם ע"י	י	חנק

ויכוין להעלות נרנח"י [דנשמה וחיה] שלו למ"ן אל הנוק' דז"א דאצילות העומדת בבריאה. ולהמשיך לה י"א"י דס"ג דאותיות מכתר וחכמה דאימא, והם כמספר א"ל בסוד חסד אל. ויכוין להמתיק בו את הב"פ ש"ך ש"ך דינים דזו"ן הנכללים אח"כ (*) בה. ועי"ז מתמלא שם אדנ"י שבה אלה דלת נון יוד (**). שהוא גי' תרע"א כמספר ב"פ ש"ך ש"ך וי"א"י.

גם יכוין להעלות נרנח"י [דנשמה וחיה] שלו עם הנוק' דז"א, [עם שברי הכלים] עם הרפ"ח (ג) ניצוצין [עם זו"ן דקט', מהיכל אהבה דבריאה] אל הז"א (היינו אבדו" - מע"א דף צ' רע"א)

מדריגה ז'	יוד ה' וי' ה'	ע"ב דע"ב - מלכות דחסד בירורי ב"ן דע"י, ואבא, וז"א.
מדריגה ה' וז'	יוד ה' ואו ה'	ע"ב דס"ג - מלכות דגבורה בירורי ב"ן, דנוק' דע"י, ואימא, ונוק' דז"א.
מדריגה ג' וז'	יוד הא ואו הא	ע"ב דמ"ה - מלכות דתנה"י בירורי ב"ן, דא"א, ויש"ס, ויעקב.
מדריגה ב' שהיא ד'	י' יהו יהוה	ע"ב דב"ן - מלכות דמלכות בירורי ב"ן, דנוק' דא"א, ותבונה, ורחל.
ס"ה גי' רפ"ח		

ויכוין לחבר זו"ן, ומתחברת רחל עם לאה יאהדו"נהי

(החיבור לצורך נתינת כוח לאו"א לברר, מע"א דף צ"א ע"ב. עי' בא"ל ח"א דף נ"ד סע"ב)

(*) עי' שם משמעון דף קס"א סע"א, המיתוק נעשה בנסירה (בתיבת באהבה).

(**) אדנו"ת מלא מראה על שלימות הנוק'.

◇ עי' שע"ר ח"א ש' ע"ח.

גם יכוין להמשיך מזה"י אחרונה דע"ב דא"א דדת"י דגבורות דמ"ס מוחין דהויה ואדני עם הנרנח"י דו"ק דזו"ן (ד)

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה יְהוָה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

יְאֱהִי־וְנֵה־י

לחח"ן בג"ה דת"י דזו"ן

גם יכוין לסלק האור שבפרק אמצעי דהוד דתבונה, ולהעלות לת"ת דידה, ומצטנן הפרק הנז' לצורך [שפע גבורה דז"א, לכניסה בכלין] בינה דז"א. (ה)

גם יכוין להעלות נשמת זו"ן והם אותם המוחין שנכנסו בתיבת שמע ישראל עם נשמתו (ו) [וחייתו], עם נשמת יסוד דא"א שבבינה דז"א, עם הבירורים הנז', למ"ן לאו"א.

אֱהִיָּה
 יְהוָה
 אֱלֹהִים

אֱהִיָּה
 יְהוָה
 אֱלֹהִים

אֱהִיָּה יְהוָה
 יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהִים

[לו.]

ביוצר

יכוין להעלות המוחין שנכנסו בתיבת ישראל הם והנרנח"י שבהם ומקיפיהם כנ"ל:

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

מקיף דבינה (יו"ד א ה"ה)
הה הה הה הה הה הה
הה הה הה הה הה הה
הה הה הה הה הה הה
הה הה

ג"ר

מקיף דחכמה (יו"ד א ה"י)
הי הי הי הי הי הי
הי הי הי הי הי הי
הי הי הי הי הי הי
הי הי

ג"ש

גבורות
יה

חסדים
יוד הא

ג"י אל"י

למ"ן לאו"א

בערבית

גם יכוין להעלות המוחין שנכנסו בתיבת ישראל הם והנרנח"י שבהם ומקיפיהם כנ"ל.

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

בניה
א אל אלה אלהי אלהים

חכמה
אלף למד הי יוד מם

חו"ג

אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף למד הי יוד,
אלף למד הי יוד מם

למ"ן לאו"א

וזה ע"י שיכוין שגם זו"ן מבררים מבירורי או"א שנפלו במקום זו"ן. ויכוין לעורר מ"ן ומ"ד דאו"א ע"י נשמה וחייה שלו וע"י ע"ב ס"ג [דאו"א] (מע"א דף צ"א ע"ב). גם יכוין להעלות או"א למ"ן לא"א ע"י שגם הם יבררו מבירורי אחוריים דאו"א שנפלו במקומם. גם יכוין להעלות א"א למ"ן לעתיק ונוק' ע"י שגם הם יבררו מבירורי עתיק ונוק' שנפלו במקומו. וגם יכוין שמעלים מזה לזה עד רום המעלות. גם יכוין להעלות כל הבירורים הנז' לע"ב ס"ג דא"ק.

ויכוין לזווג ע"ב וס"ג דא"ק שהם טעמי ע"ב עם טעמי ס"ג:

יוד הי ויו הי **יוד הי ואו הי**

איהיהיה
יאההיהיה

ומוציאים הי"ס דמ"ה ממצח דא"ק [טיפות המוחין דחו"ג עם] תשלום הי"ס דב"ן היוצאים מעיני א"ק, הנוגעים לבירורים הנז'. ונמשכים המוחין הנז' עם הנרנח"י ואור הטעמים ואור הא"ס שבתוכם לעתיק, ויורדים ומתלבשים בנה"י דעתיק.

ויכוין לזווג חב"ד דנה"י דע"י. (פרק עליון - חב"ד)

איהיהיה

ולחמשיך מהם הארת טיפות חו"ב דחכמה דז"א (ביוצר מעורבת עם אור חיצוניות עתיק),

לחב"ד דחג"ת דא"א.

ויכוין לזווג החב"ד דחג"ת דא"א.

איהיהיה

ויכוין להמשיך [הארת] טיפות המוחין דחו"ב דחכמה הנז' (ביוצר מעורבת עם אור פנימיות וחיצוניות דא"א, בערבית מעורבת עם אור חיצוניות דא"א), [לאו"א (מלגו)]. ולהמשיך טיפה נוספת (מלבר) [למזל העליון.

גם יכוין לזווג חג"ת דנה"י דע"י. (פרק אמצעי - חג"ת)

איהיהיה

להמשיך [הארת] טיפות המוחין דחו"ב דבינה דז"א (ביוצר מעורבת עם אור חיצוניות דעתיק),

לחג"ת דחג"ת דא"א.

ויכוין לזווג חג"ת דחג"ת דא"א.

איהיהיה

ולחמשיך [הארת טיפות] המוחין דחו"ב דבינה הנז' (ביוצר מעורבת עם אור פנימיות וחיצוניות דא"א, בערבית מעורבת עם אור חיצוניות דא"א), [לאו"א (מלגו)]. ולהמשיך טיפה נוספת (מלבר) [למזל העליון.

גם יכוין לזווג נה"י דנה"י דע"י. (פרק תחתון - נה"י)
(בפנימיות וחיצוניות דפנימיות בלבד - עי' הגהה א' בעמוד הבא)

איהיהיה

ולחמשיך [עצמות] טיפות החו"ג דחו"ב דז"א, מעורבת עם אור עצמות דעתיק,

לנה"י דחג"ת דא"א, שהם התרין כתפין.

ולזווג הנה"י דחג"ת דא"א.

איהיהיה

ולחמשיך [עצמות] טיפות המוחין חו"ג דחו"ב דז"א, מעורבת עם אור עצמות דא"א,

ג"כ [לאו"א (מלגו)]. ולהמשיך טיפה נוספת (מלבר) [למזל העליון.

(א) ויכוין להמשיך או"פ דתרין כתפין דא"א, שהם תרין עטרין דדעת [תחתון] דז"א (בפנימיות דחיצ').
[לז:] וגם או"פ דקוצא דשערי דא"א, עד רישא דז"א:

ויכוין לזווג הב' מזלות נוצר ונקה, שהם ע"ב וקס"א (שייד רק לטיפה מלבר) (*).

יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי

ויכוין להמשיך ד' מוחין דחכמה, לחב"ד דאבא. וד' מוחין דבינה, לחב"ד דאימא.

גם יכוין שע"י ריבוי האורות נסדק היסוד דע"י (**), ומתגלים כל החו"ג. ועי"ז נעשים אבא ויש"ס פרצוף אחד, ואימא עם תבונה פרצוף אחד (דכללות). ויורדים או"א עילאין ומתלבשים בייסודות הראשונים. ויכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות, ודחיצוניות דפנימיות, ופנימיות דחיצוניות, רוחא ברוחא דאו"א (ב) אחר (צ"ל אח"כ) הזיווג החיצון דגופא בגופא.

זיווג פנימי רוחא ברוחא (נשיקין) בכתרים ובחב"ד ובז"ת
אהיהיהיה **אהיהיהיה** **אהיהיהיה** **אהיהיהיה**

(א) ועיין בספר עלי נהר די"ג ע"א (בנדמ"ח מ"א ע"א) אות מ"ה, שכתב וז"ל: מ"ש באחד להמשיך או"פ דב' עטרין וקוצא דשערי לרישא דז"א, הוא לפנימיות דחיצוניות, כנז' בדרושי ר"ה וכו'. ומ"מ משם מבואר שבחינת קוצא דשערי אינה נכנסת אלא באבות, שכל בחינת השערות היא בחינת או"מ. ונ"ל שכתב כן, כיון שהמוחין הנכנסים באבות הם ממקיפי או"א, ויש במקיפים כל מה שיש בפנימיים. א"כ בק"ש שנכנסו הפנימיים, גם קוצא דשערי היוצאה מהפנימי נמשכה עד רישא דז"א, עכ"ל. יא"ה (*). עי' ע"ח ח"ב דף כ"ג ע"ג, ריפ"ש אות א'. עי' עח"ל עמוד 176.

(**) עי' אוצ"ח דף כ"ד ע"ב פ"ג, וע"ג הרה"ג שד"ה אות ג', ודף כ"ז ע"ב הרה"ג שד"ה אות ג'. עי' מע"א דף צ"ו ע"א ד"ה גם יכוין. בא"ל ח"א דף ס' רע"ב ד"ה ויכוין. תו"ח דף קכ"ט ע"ב.

(ב) וכמ"ש בספר עלי נהר די"ב ע"ד (בנדמ"ח ל"ח ע"א) אות מ"ג, וז"ל: ומ"ש זווג פנימי רוחא ברוחא, אהי"ה הוי"ה אחר זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, שורש דברים אלו בדרוש דנפ"א וכו'. והנה במלת שמע עשינו זווג חיצון, דגופא בגופא דאו"א, התמיד. ועכשיו באחד אנו מזווגים אותם רוחא ברוחא שהוא זווג הפנימי, וכעד"ז בזווג זו"ן. במלת מלכותו אנו עושים זווג רוחא ברוחא, ובנפ"א עושים זווג גופא בגופא. וזווג זו"ן דרוחא ברוחא דוקא ביום, וע"ש. ואני הצעיר הוכרחתי לבאר זה לפי שראיתי שכתב הרב ש"ש בספר פתח עינים די"ט ע"ד אות ט"ז. וז"ל: זווג פנימי רוחא ברוחא אחר זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, צ"ל אח"כ, וט"ס נפל בספרים וע"ש. ונ"ל הטעם שאמר ט"ס, יען כי רצה לפרש כי כאן במלת אחד אנו מזווגים ב' הזווגים הנז' דאו"א, והם זווג החיצון דגופא בגופא וגם זווג פנימי רוחא ברוחא. ולכן מטעם זה מוכרח הוא לומר כי ט"ס. וצ"ל זווג פנימי רוחא ברוחא אח"כ, יען כי קודם צריך לזווג החיצון דאו"א עתה, מלבד הזווג החיצון דמלת שמע. ואח"כ מזווג הזווג הפנימי שהוא רוחא ברוחא דאו"א ג"כ. וזהו לא כמ"ש בספר עלי נהר, כי הזווג הא' שהוא זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, כבר זווגנו אותו לעיל במלת שמע, ונשאר לנו עתה לזווג הזווג הפנימי דרוחא ברוחא דאו"א. ולכן מטעם זה גרס אחר ולא אח"כ. וא"ש ההי"ב יא"ה.

[לז:]

(א) כונה זו היא בק"ש דערבית לבד

(גם יכוין לעורר מ"ד דאבא ע"י חיה שלו וע"י שם ע"ב וגם לעורר מ"ן דאימא ע"י נשמה שלו ושם ס"ג ומזדווגים בבחינת כלים החיצונים דפנימיות שלהם:

אֱהִיָּהּ	יְהוָה	יְהוָה
יְיָ הֵי וְאֵן הֵי	יְיָ הֵי וְיָן הֵי	יְיָ הֵי וְיָן הֵי

להמשיך ד' מוחין דחכמה שבחב"ד דאבא החו"ב ליסודו והחו"ג למלכותו, וכן יכוין להמשיך הד' מוחין דבינה שבחב"ד דאימא החו"ב ליסודה והחו"ג למלכותה (כתוצאה של יהוד דנשיקין).

(מערכת כ"ד שעות).

(ב) בק"ש דיוצר יכוין להמשיך מכחב"ד דאבא ליסוד דאבא ומשם ליסוד דאימא שם ע"ב שהוא בחינת טיפת ההזרעה והוא ע"ב של תיבות דויסע ויבא ויט והוא בחינת חיה כי הכלי הוא בחינת נר"ן:

יְיָ הֵי וְיָן הֵי
יְהוָה ה"ה יְהוָה
יְהוָה
יְהוָה יְהוָה

(כאן נעשה יחוד גופא בגופא) ויכוין לזווג ישסו"ת הראשונים, דהיינו שאימא מעלה מ"ן שהם חכמה וחסדים שהם מ"ה דב"ן, והם חח"ן, ודת"י דחסדים דצלם דאימא, ונותנתם לאבא. ואבא משפיע מ"ד והם בינה וגבורות שהם ב"ן דמ"ה, והם בג"ה, ודת"י דגבורות דמוחין דצלם דאבא, ונותנם לאימא.

ועי"ז נכלל הצלם דאבא ונעשה כולו מחכמות וחסדים שהם מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן ומתלבשים ד' מוחין בנה"י: חכמה בנצח, בינה בהוד, חו"ג ביסוד, והם צלם דאחור, בערבית דחכמה (ביוצר דחו"ב) (ובר"ח גם דכתר) דנה"י דיש"ס.

ועד"ז נכללו המוחין דצלם דאימא ונעשה כולו מבינות וגבורות שהם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן ומתלבשים ד' מוחין הנז' בנה"י דילה: חכמה בנצח, בינה בהוד, חו"ג ביסוד, והם צלם דאחור, בערבית דחכמה (ביוצר דחו"ב) (ובר"ח גם דכתר) דנה"י דתבונה. [לה.א]

(לידה א') ואז יכוין להוציא ב' צלמי המוחין דאו"א שבנה"י (דג"ר) דישסו"ת הא', וכל צלם כלול מ"ס שבו דכל פר' ופר' מהפרצופים הנ"ל, ויורדים ומתלבשים כל ב' צלמי המוחין דאו"א מהפרצופים הנ"ל באחוריים דכחב"ד דישסו"ת השניים (טיפה גופנית) דהפר' הנ"ל. ומוציאין הארת המוחין שלהם ומקיפים מחוץ לכחב"ד דישסו"ת השניים (טיפה גופנית) דפרצוף הנ"ל. והם ב' דצלם.

ויכוין להשאיר שם שורשי המוחין (רשימו) שהם הכחב"ד דב' הצלמים דאו"א דפרצופים הנ"ל. ולהמשיך שארית המוחין שהם הו"ק דב' הצלמים דאו"א דהפרצופים הנ"ל ומתלבשים באחוריים דחג"ת דישסו"ת השניים (טיפה גופנית) דפרצופים הנ"ל.

ומוציאין הארת המוחין שלהם ומקיפים מחוץ לחג"ת דפרצופים הנ"ל והם ל' דצלם.

ולהשאיר שם (רשימו) החג"ת דב' הצלמים הנ"ל. (כאן מתבצע [השלמת] הצינון, ג"ר דאימא ו"ס דאבא. שע"ר ח"ב ש' ע"ב-ג'). ושארית המוחין שהם הנה"י דב' הצלמים להמשיכם ולהלבישם בט"ס חח"ן בג"ה דת"י דאחוריים דט' פרקין דנה"י דכל פרצוף ופרצוף דישסו"ת הב' (טיפה גופנית) דהפרצופים הנ"ל הנק' צ"ל דצלם (לידה ב', אחרי הניתוק), והם ישסו"ת השלישיים:

צ"ל נה"י דג"ר - עיין בא"ל ח"א, דף ס"א סע"ב.

ביוצר (א) אח"כ יכוין לזווג את אבא ואימא דחיצוניות דפנימיות בבחינת כלים החיצונים שלהם, ולהוציא ולהמשיך ב' צלמי המוחין דאו"פ דגדלות דאו"א ע"ד הנ"ל:

(א) י"ל כי איך יכול לזווג את או"א דחיצוניות דפנימיות דפנימיות דחיצוניות בלתי מסירת עצמו עק"ה ולקבל ד"מ ב"ד ובלתי עליית מ"ן דרפ"ח ניצוצין ונר"ן שלו ובלתי זווגי ע"ב וס"ג דא"ק וע"י וא"א ותרין מזלין וכו' וכו', ועוד ג"כ כי כמה טורח טרחנו בזווגי או"א דפנימיות דפנימיות והיא מתחלת התפלה ועד עתה וכ"ז נאמר כי הוא דוקא בפנימיות דפנימיות, אלא מוכרח הוא שנאמר כי כל מה שעשינו מתחלת התפלה ועליית המ"ן דרפ"ח ניצוצין דק"ש וג"כ הזווגים דע"ב וס"ג דא"ק וע"י וא"א ותרין מזלין ומשם לאו"א כ"ז היו כל הג' בחינות דפנימיות דפנימיות דחיצוניות דפנימיות ודפנימיות דחיצוניות שלשתם יחד ובמלת לזווג או"א דפנימיות דפנימיות וכו' ואז נמשכים ד' מוחין דחכמה שבחב"ד דאבא החו"ב ליסודו והחו"ג למלכותו וכו' משם היתה התחלת התחלקות את או"א דפנימיות דפנימיות לבדם עד שנמשכים המוחין דז"א בט"ס חח"ן בג"ה דת"י דאח" דט' פרקים דנה"י ונקרא צ' דצלם והם ישסו"ת השלישיים ובצ' דצלם דישסו"ת הג' עומדים המוחין דז"א ונשארים שם עד שאנו עוד חוזרים ומזווגים את או"א בחיצוניות דפנימיות שהמשכנו המוחין שלהם לתרין מזלין ועתה אנו מזווגים אותם בבחינת כלים החיצונים שלהם וממשיכים ד' מוחין דחכמה שבחב"ד דאבא החו"ב ליסודו והחו"ג למלכותו וכנ"כ יכוין להמשיך ד' מוחין דבינה כנז' ואח"כ יכוין לזווג ישסו"ת הראשונים דהיינו שאימא מעלה מ"ן שהם החכמות והחסדים ונותנתם לאבא ואבא משפיע בה מ"ד והם בינות וגבורות ומתלבשים המוחין הנז' בנה"י ואז יכוין להוציא ב' צלמי המוחין דאו"א שבנה"י דישסו"ת הראשונים ויורדים ומתלבשים באחור דכחב"ד ולהשאיר שם שרשי המוחין דכחב"ד ושארית המוחין יורדים ומתלבשים באחור דחג"ת ולהשאיר שם החג"ת דב' צלמים הנז' ושארית המוחין שהם הנה"י יכוין להמשיך בט"ס ונקרא צ' דצלם והם ישסו"ת הג' ובישסו"ת הג' נשארים שם המוחין דז"א דחיצוניות דפנימיות ואח"כ יכוין לזווג את או"א דפנימיות דחיצוניות שהמשכנו המוחין שלהם מתרין מזלין ועתה אנו מזווגים אותם בבחינת ב' פרצופי נה"י דכלים הפנימיים שלהם ואז נמשכים ד' מוחין דחכמה שבחב"ד דאבא החו"ב ליסודו והחו"ג למלכותו וכו' ע"ד הנז' ל בזווגי או"א דפנימיות דפנימיות או דחיצוניות דפנימיות ואין נגרע דבר עד שנמשכים המוחין ההם בישסו"ת הג' ובישסו"ת הג' נשארים שם המוחין דז"א דבחינת המפנימיות דחיצוניות כמש"כ בזווגים הנז' ועתה אחר כ"ז שזווגנו את או"א דג' בחינות דפנימיות דפנימיות דחיצוניות דפנימיות דפנימיות דחיצוניות עתה תחלת הכל צריך להחזיר המוחין שעלו למ"ן להחזירם לז"א ואח"כ ממשיכים ראשון ראשון תחילה ממשיכים משיסו"ת השלישיים את הו"ק דמוחין דגדלות דאו"א דפנימיות דפנימיות לחב"ד חג"ת דז"א ואח"כ ממשיכים את המוחין דאו"פ דגדלות דחיצוניות דפנימיות דאו"א מהישסו"ת השלישיים הנז' ונמשכים לחב"ד דז"א ואח"כ ממשיכים את המוחין דגדלות דאו"א דפנימיות דחיצוניות ג"כ מהישסו"ת הנז' לחבד חג"ת ונה"י דז"א כן נלע"ד פי' כוננת הסיודר שסדר לנו מו"ר השמ"ש ז"ל מש"כ אח"כ יכוין לזווג את או"א דחיצוניות דפנימיות דפנימיות דחיצוניות וכו' ר"ל שעומדים המוחין שלהם שם בתרין מזלין ומזווגין אותן כמש"כ:

אבל בספרו הקדוש ס' נה"ש די"ד ע"ד לא כתב כפי סדר הזה רק באופן אחר וז"ל בק"ש דתפלת שחרית דחול צריך לכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות דאצילות בכלים דאח' דבינה בלחש וכו' ולהמשיך מצלם דאימא הו"ק שלהם לחב"ד חג"ת דז"א וכו' גם יכוין לזווג בכלים דאח' דחכמה ולהמשיך מצלם דאימא הו"ק שבו לחב"ד חג"ת דז"א וכו' גם יכוין לזווג את או"א דחיצוניות דפנימיות דכלים הפנימיים שלהם ולהמשיך כולם לחב"ד דז"א וכו' גם יכוין לזווג את או"א דפנימיות דחיצוניות דכלים הפנימיים שלהם ולהמשיך מצלם דאימא הו"ק לחב"ד חג"ת דז"א וכו' גם יכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות דכלים האמצעיים

[לט:]

ביוצר

יכוין להחזיר המוחין ד-ל"מ דאבא שעלו למ"ן עם הנרנח"י והמקיפים:

**אֱלֹהִים
 יְהוָה**

**אֱלֹהִים
 יְהוָה**

**אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 יְהוָה יְהוָה**

**אֱלֹהִים
 יְהוָה**

**אֱלֹהִים
 יְהוָה**

**אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 יְהוָה יְהוָה**

**אֱלֹהִים
 יְהוָה**

בינה

הה הה הה הה הה הה
 הה הה הה הה הה הה
 הה הה הה הה הה הה

חכמה

הי הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי הי

הה הה

גבורות
 יה

חסדים
 יוד הא

הי הי

לחח"ן בג"ה דת"י דכחב"ד חג"ת דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודב"ן דחוי"ב דז"א (בר"ח גם דכתר):

בערבית

יכוין להחזיר המוחין ד-צ' דאבא שעלו למ"ן עם הנרנח"י והמקיפין:

**אֱלֹהִים
 יְהוָה**

**אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
 יְהוָהוּ יְהוָהוּ**

**אֱלֹהִים
 יְהוָה**

בינה

א אל אלה אלהי אלהים

חכמה

אלף למד הי יוד מם

חוי"ג

**אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף למד הי יוד,
 אלף למד הי יוד מם**

לחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודב"ן דבינה דז"א:

[כז]

ובק"ש דערבית חוץ מחזרת המוחין דו"ק שעלו למ"ן בתיבת אחד:

גם יכוין להמשיך חח"ן בג"ה דת"י דכחב"ד וחג"ת דפרצוף ו"ק דיש"ס עם ה-ל"מ צלם דמוחין דיניקה דנרנח"י דרוח דנשמה המלובש בתוכה עם נרנח"י דרוח דנשמה שהם ט' הוי"ו"ת ו-ט' אהי"ה ונקודותיהם כידוע שהם חיות ונשמות וחיות ונשמות דרוחות דנרנח"י דנח"י ודנרנח"י דרוח דנרנח"י דרוח דנשמה דמ"ה דמ"ה ודמ"ה דב"ן:

לחח"ן בג"ה דת"י דכחב"ד חג"ת דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודמ"ה דב"ן דבינה דז"א:

ועתה יכוין להמשיך הו"ק דמוחין דגדלות שהם חח"ן בג"ה דת"י דנה"י וחג"ת דחב"ד דנה"י (ביוצר דחו"ב) (ובערבית דבינה) (ובר"ח) גם דכתר) דתבונה עם המוחין דאו"פ ד-צ דצלם דנרנח"י (בערבית דנשמה) (ביוצר דחיה ונשמה) דב"ן דמ"ה ודב"ן עם המוחין דו"ק דגדלות שהם ד' שמות יה"ו-ד' שמות אה"י ו-ד' שמות אהו"ה ו-ד' שמות אה"ו דחו"ב וחו"ג דחו"ב וחו"ג עם הנרנח"י שלהם:

				[כז]
חו"ב וחו"ג	חו"ב וחו"ג	חו"ב וחו"ג	חו"ב וחו"ג	
דבינה דאימא	דגבורות דאימא	דחסדים דאימא	דחכמה דאימא	
אֱלֹהִים	אֱלֹהִים	אֱלֹהִים	אֱלֹהִים	
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	
אֱלֹהִים	אֱלֹהִים	אֱלֹהִים	אֱלֹהִים	
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	
אֱלֹהִים	אֱלֹהִים	אֱלֹהִים	אֱלֹהִים	
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	

(* א"ה בסידור הארוך הנרנח"י אלו דפנימיות דפנימיות הם בציור חו"ב וחו"ג . ועיין במש"ל בכונות העמידה:

לחח"ן בג"ה דת"י דחב"ד דפרצוף חב"ד דפנימיות דפנימיות דב"ן דמ"ה ודב"ן (ביוצר דחו"ב) (ובר"ח גם דכתר) * (דפר' חו"ב חו"ג [דחכמה] דכתר דנה"י דבינה דז"א דכלים פנימיים (ובמנחה דכלים אמצעיים),

לג' כלים דחכמה דז"א	לג' כלים דדעת דז"א	לג' כלים דבינה דז"א
יוד הי ואו הא	יוד הי ויו הי	אלף, אלף הא, אלף הא יוד, אלף הא יוד והא
י יה יהו יהוה	יוד הי ואו הי	אלף והא יוד והא
יוד הא ואו הא	יוד הה וו הה	אוהיה

ולהשאר שם בחב"ד המוחין דחג"ת, ולהוריד המוחין דנה"י לחג"ת דז"א

אוהיה	אוהיהוהו	אוהיהוהו
יהוה	יהוהוהו	יהוהוהו

חכמה	חסדים	גבורות	בינה
יוד הי ויו	אלף הי וו הי	אלף הי וו	אלף הי יוד
יוד הי ואו	אלף הה וו הה	אלף הה וו	אלף הי יוד
יוד הא ואו	אלף הא וו הא	אלף הא וו	אלף הא יוד
יוד הה וו	אלף הה ואו הה	אלף הה ואו	אלף הה יוד

לחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף חב"ד דפנימיות דפנימיות דב"ן דמ"ה ודב"ן (ביוצר דחו"ב) (בערבית דבינה) (בר"ח גם דכתר) (דפר' חו"ב חו"ג דכתר דנה"י דבינה דז"א דכלים פנימיים (במנחה כלים אמצעיים או בערבית כלים חיצוניים).

לג' כלי חסד דז"א	לג' כלי ת"ת דז"א	לג' כלי גבורה דז"א
א, אל, אלו, אלוה	יוד הה ואו הא	יה
אלוה	י יה יהו יהוה	אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם
אלף למד	יהוה	יהוה

[מא.]

אח"כ יכוין להמשיך ב' צלמי המוחין דאו"פ הגדלות דחיצוניות דפנימיות דז"א. ** (וגם יכוין להמשיך ב' צלמי ו"ק דמוחין דאו"מ כחב"ד דאו"מ דז"א. ובעמידה מתפשטין המוחין דו"ק דאו"פ דז"א בו"ק דאו"פ דחו"ב וכתר דז"א והחב"ד דמוחין מקיפין לכחב"ד דאו"מ דז"א ומתפשטין הו"ק דמוחין פקיפים בו"ק דאו"מ דחו"ב דז"א (בר"ח גם דכתר כידוע):

* עיין בנה"ש דל"ו ע"ב אות ט"ו.

◆ ענ"ה דף צ"ה ע"ב, הגהת השד"ה אות כ"ב.

הו"ק הגדלות דאימא דכל שורשי המוחין שבכתר נכנסים בשורש החכמה דכתר. וכן עד"ז כל העבודה עד תיבת באהבה, שאז כולם מסתלקים. לאחר מכן, כל שורש נכנס במקומו. ** (עיין בפתח עינים דף כ"ד ע"ב אות כ"ט וז"ל שמעתי מקשים דלא נקט לבחינת ו"ק דמקיפים אלו דחיצוניות דפנימיות הנמשכים בק"ש בחינת זווג ע"ד הנז' בעמידה וכו')

מהר"ר יוסף ויטל ז"ל עכ"ל, עוד כתב בדף ל"ב ע"ד אות ב' וז"ל ועוד אם כבר נמשכו המקיפים דו"ק בק"ש במלת אחד כמו שיראה הרואה א"כ מה ענין עתה כאן בעמידה שאנו מומשיכין חח"ן בג"ה דת"י דמקיפים הלא אינו להמשיך רק חב"ד דמקיפים, ברם לזה י"ל דבק"ש נמשכו ו"ק דמקיפים בחב"ד דז"א ולא נתפשטו הו"ק בו"ק דז"א רק כולם הם בחב"ד דז"א יחד, אבל עתה בעמידה נמשכים החב"ד דמקיפים דוקא ונעשו עתה ברישא דז"א כל בחינות המקיפים דחח"ן בג"ה דת"י, ומכיון שעתה הם מתפשטים בכל חח"ן בג"ה דת"י דז"א כתב להמשיך חח"ן בג"ה דת"י, והאמת אינו אלא חב"ד דמקיפים וזה מבואר בהקדמת כונה זאת בסידור דבחינת חיצוניות דפנימיות בק"ש וכו', אמנם זה צ"ל מנין לו לכוין עדי"ו הו"ק דמקיפים להמשיך בק"ש והג"ר בעמידה דמדרוש ד' דעמידה אשר מדבר בבחינה זאת דחיצוניות דפנימיות נראה שאינו מפורש עכ"ל. ואני הצעיר לא זכיתי להבין דב"ק בתירוץ שתירץ על מה שהקשה אם כבר נמשכו המקיפים דו"ק בק"ש במלת אחד א"כ מה ענין וכו' יען כי כל עיקר תירוץ אינו נראה במ"ש בסידור דכוונת העמידה להמשיך חח"ן בג"ה דת"י דחב"ד וחג"ת ונה"י דמקיפים דאו"א לחח"ן בג"ה דת"י דז"א, וכתב הוא ז"ל כי האמת אינו אלא חב"ד דמקיפים כל זה אינו מוכח מן סידור של העמידה ובפרט מסידור הקצר שלא כתוב רק חח"ן דמקיפים דאו"א לחח"ן דז"א וצ"ע. עוד צ"ל כי הרי במלת אבותינו כתוב בסידור וז"ל יכוין למסור עצמו על קידוש ה' וכו' ולזווג הפרצוף אמצעי ההוא ולהמשיך צלם דמוחין עם נרנח"י דאור מקיף עכ"ל מכאן משמע כי עתה היום הרת עולם מזווגים הפרצוף אמצעיות שלהם וממשיך צלם שלם דמוחין עם נרנח"י דאור מקיף דאו"א ל-י' ספירות דז"א ולא נזכרו כאן לא כחב"ד ולא הארה כמ"ש בזווג או"א דפנימיות דפנימיות כי הזווג הוא להאיר במוחין דאבא ובג"פ עילאין דאימא יען כי שם כתב הרב בפירוש כי צריכים זווג אחר מחדש במלת אבותינו להאיר במוחין דאבא ובג' פרקין עילאין דמוחין דאימא ולא כן כאן כי לא גילה לנו הרב כי זהו זווג אחר רק אנו רואים כי זהו הזווג הא' שלהם ונמשך מהם צלם שלם דמוחין עם נרנח"י דאו"מ וכו' עתה ולא קודם לכן, ועוד עיין מ"ש הרב בשער הכוונות מדרושי ד' דעמידה דף ל"ד ע"ב וז"ל ואמנם בעת יחוד הק"ש אז ניתנו בז"א בחינת המוחין בבחינת או"פ שלו וניתנו לו מצד זווג הבחינה החיצונה של או"פ דנה"י דאו"א גם ניתנו אז בבשכמל"ו מוחין לנוק' בבחינת או"פ שלה והיו מצד הבחינה החיצונה של או"פ דנה"י דז"א וכו' אבל עתה ע"י ברכת אבות אנו חוזרים שנית לזווג ולחבר את או"א בבחינת האמצעיות שלהם נמשך אור גדול למטה בז"א ונעשים בו מוחין אחרים בבחינת או"מ אל המוחין דאו"פ הראשונים שנעשו לו מזווג בחינת חיצוניות דאו"א וכו'. עוד שם ונחזור לענייננו כי הנה עתה בברכת אבות כוונתנו היא להמשיך או"מ אל המוחין דז"א מצד בחינת אמצעיות דאו"פ דאו"א וכמו שנבאר וכו' אבל עתה בתחלת ברכת אבות עדיין אין בז"א רק מוחין פנימיים מצד בחינת חיצוניות דנה"י דאימא אשר בכח אור הזה נכללו כל היכלי הבריאה כנז' עכ"ל. עוד שם כתב הרב וז"ל וא"כ נמצא כי עתה בברכת אבות מה שאנו עושין הוא זה כי בחינת המוחין דזו"ן אשר בתחילה ביחוד ק"ש היה בכינת או"פ הנה עתה הם בבחינת או"מ בין בז"א בין בנוק' עכ"ל. הרי בכל הדרוש הזה לא זכר הרב מאלו הו"ק דאו"מ דאו"א לאמר שנמשכים בק"ש וגם בנהר שלום דף כ"ה ע"א ודף י"ד ע"ד שנזכרו שם כל הזווגים דק"ש דבחינת הפנימיות דפנימיות דכלים הפנימיים ובחינת הפנימיות דחיצוניות ודחיצוניות דפנימיות דכלים הפנימיים ובחינת הפנימיות דפנימיות דכלים האמצעיים לא נזכרו מאלו הו"ק דמקיפים כלל ועיקר. וא"כ מזה נראה כי שר שלום ז"ל עלתה הסכמתו כמ"ש הרב ז"ל בדרוש ד' דברכת אבות ע"ש:

[כ.ב.]

חיצוניות דפנימיות

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

מוֹחַ בִּינָה דַאבָּא
כְּלוּל מַחוּ"ב וַחוּ"ג
אֵלֶּךָ הֵי יוּד הֵי
אֵלֶּךָ הֵי יוּד הֵי
אֵלֶּךָ הֵא יוּד הֵא
אֵלֶּךָ הֵה יוּד הֵה

מוֹחַ גְּבוּרוֹת דַאבָּא
כְּלוּל מַחוּ"ב וַחוּ"ג
אֵלֶּךָ הֵי וַיְו
אֵלֶּךָ הֵי וַאֵו
אֵלֶּךָ הֵא וַאֵו
אֵלֶּךָ הֵי וַו

מוֹחַ חֲסָדִים דַאבָּא
כְּלוּל מַחוּ"ב וַחוּ"ג
אֵלֶּךָ הֵי וַיְו
אֵלֶּךָ הֵי וַאֵו
אֵלֶּךָ הֵא וַאֵו
אֵלֶּךָ הֵי וַו

מוֹחַ חֲכָמָה דַאבָּא
כְּלוּל מַחוּ"ב וַחוּ"ג
יּוּד הֵי וַיְו
יּוּד הֵי וַאֵו
יּוּד הֵא וַאֵו
יּוּד הֵה וַו

מוֹחַ בִּינָה דַאימָא
כְּלוּל מַחוּ"ב וַחוּ"ג
אֵלֶּךָ הֵי יּוּד
אֵלֶּךָ הֵי יּוּד
אֵלֶּךָ הֵא יּוּד
אֵלֶּךָ הֵה יּוּד

מוֹחַ גְּבוּרוֹת דַאימָא
כְּלוּל מַחוּ"ב וַחוּ"ג
אֵלֶּךָ הֵי וַו
אֵלֶּךָ הֵה וַו
אֵלֶּךָ הֵא וַו
אֵלֶּךָ הֵה וַאֵו

מוֹחַ חֲסָדִים דַאימָא
כְּלוּל מַחוּ"ב וַחוּ"ג
אֵלֶּךָ הֵי וַו
אֵלֶּךָ הֵה וַו
אֵלֶּךָ הֵא וַו
אֵלֶּךָ הֵה וַאֵו

מוֹחַ חֲכָמָה דַאימָא
כְּלוּל מַחוּ"ב וַחוּ"ג
יּוּד הֵי וַיְו
יּוּד הֵי וַאֵו
יּוּד הֵא וַאֵו
יּוּד הֵה וַו

לְג' כְּלֵי בִינָה דז"א
אֵלֶּךָ, אֵלֶּךָ הֵא, אֵלֶּךָ הֵא יּוּד,
אֵלֶּךָ וְהֵא יּוּד וְהֵא
אֵלֶּךָ וְהֵא יּוּד וְהֵא
אֵלֶּךָ וְהֵא יּוּד וְהֵא

לְג' כְּלֵי דַעַת דז"א
יּוּד הֵי וַיְו הֵי
יּוּד הֵי וַאֵו הֵי
יּוּד הֵה וַו הֵה

לְג' כְּלֵי חֲכָמָה דז"א
יּוּד הֵי וַאֵו הֵא
יְיָ יְהוּ יְהוּה
יּוּד הֵא וַאֵו הֵא

אח"כ יכוין להמשיך ב' צלמי המוחין דאו"פ דגדלות דפנימיות דחיצוניות דאו"א שניהם לחח"ן בג"ה דת"י דחב"ד וחג"ת ונה"י דפנימיות דחיצוניות דחו"ב דז"א (בר"ח גם דכתר).

[מב:]

פנימיות דחיצוניות

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ
יְהוָהוּ יְהוָהוּ

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

מוח בינה דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי יוד הי
אלף הי יוד הי
אלף הא יוד הא
אלף הה יוד הה

מוח חסדים דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי ויו
אלף הי ואו
אלף הא ואו
אלף הי וו

מוח חכמה דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי
יוד הא ואו הא
יוד הה וו הה

מוח בינה דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי יוד
אלף הי יוד
אלף הא יוד
אלף הה יוד

מוח חסדים דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי וו
אלף הה וו
אלף הא וו
אלף הה ואו

מוח חכמה דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
יוד הי ויו
יוד הי ואו
יוד הא ואו
יוד הה וו

[מג:]

לג' כלים דבינה דז"א
אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף הא יוד הא
אלף הא יוד הא
א-י-ה

לג' כלים דדעת דז"א
יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי
יוד הה וו הה

לג' כלים דחכמה דז"א
יוד הי ואו הא
י יהו יהוה
יוד הא ואו הא

יכוין להשאיר המוחין והנרנח"י דחב"ד בחב"ד דז"א ושארית המוחין והנרנח"י דג"ת ונהי"מ יכוין להמשיכם לחג"ת דז"א:

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ
יְהוָהוּ יְהוָהוּ

אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ
יְהוָהוּ יְהוָהוּ

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

מוח בינה דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי יוד הי
אלף הי יוד הי
אלף הא יוד הא
אלף הה יוד הה

מוח גבורות דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי ויו
אלף הי ואו
אלף הא ואו
אלף הי וו

מוח חסדים דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי ויו הי
אלף הי ואו הי
אלף הא ואו הא
אלף הי וו הי

מוח חכמה דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי
יוד הא ואו הא
יוד הה וו הה

[כנגד:]

מוח בינה דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי יוד
אלף הי יוד
אלף הא יוד
אלף הה יוד

מוח גבורות דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי וו
אלף הה וו
אלף הא וו
אלף הה ואו

מוח חסדים דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי וו הי
אלף הה וו הה
אלף הא וו הא
אלף הה ואו הה

מוח חכמה דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
יוד הי ויו
יוד הי ואו
יוד הא ואו
יוד הה וו

לג' כלי גבורה דז"א

יְהוָה

אלף, אלף למד, אלף למד הי,
אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם

יְהוָהוּ

לג' כלי ת"ת דז"א

יְהוָהוּ אֱהִיָּהוּ

יְהוָהוּ יְהוָהוּ

יְהוָהוּ

לג' כלי חסד דז"א

אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ

אֱהִיָּהוּ

אֱהִיָּהוּ

יכוין להשאיר המוחין והנרנח"י דחג"ת בחג"ת דז"א ושארית המוחין והנרנח"י דנהי"מ יכוין להמשיך לנה"י דז"א:

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּיהוּ אֱהִיָּיהוּ אֱהִיָּיהוּ
יְהוָהוּ יְהוָהוּ יְהוָהוּ

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

מוח בינה דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי יוד הי
אלף הי יוד הי
אלף הא יוד הא
אלף הה יוד הה

מוח חסדים דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי ויו
אלף הי ואו
אלף הא ואו
אלף הי וו

מוח חכמה דאבא
כלול מחו"ב וחו"ג
יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי
יוד הא ואו הא
יוד הה וו הה

[כמד.]

מוח בינה דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי יוד
אלף הי יוד
אלף הא יוד
אלף הה יוד

מוח חסדים דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
אלף הי וו
אלף הה וו
אלף הא וו
אלף הה ואו

מוח חכמה דאימא
כלול מחו"ב וחו"ג
יוד הי ויו
יוד הי ואו
יוד הא ואו
יוד הה וו

לג' כלי הוד דז"א
אֲדָנִי
אֲצַבֵּא אֲצַבֵּא
אֲצַבֵּא

לג' כלי יסוד דז"א
יִאֲהַדְוֵנֵהּ
שׁוּן, שׁוּן דלת, שׁוּן דלת יוד
שׁוּן דלת יוד

לג' כלי נצח דז"א
יְהוָה
צַבֵּב צַבֵּב
צַבֵּב

בק"ש דיוצר:

יכוין למספר רומח באופן זה

יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הי יוד הה וו הה
 גי' רל"ב

ועם י"ו אותיות שרשם

יהוה יהוה יהוה יהוה

ועם ו' אלהי"ם דקטנות דאו"א

אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים

גי' רומח

בק"ש דערבית:

יכוין למספר רומח באופן זה

ע"ב דס"ג יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי

ע"ב דמ"ה יהוה יוד הא ואו הא

ע"ב דב"ן יהוה יהוה יהוה יהוה

גי' רל"ו

ועם ל"ב אלהי"ם

אלהים	אלהים	אלהים	אלהים
אלהים	אלהים	אלהים	אלהים
אלהים	אלהים	אלהים	אלהים
אלהים	אלהים	אלהים	אלהים
אלהים	אלהים	אלהים	אלהים
אלהים	אלהים	אלהים	אלהים
אלהים	אלהים	אלהים	אלהים
אלהים	אלהים	אלהים	אלהים

ועם ו' אלהים דקטנות דאו"א

אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים

גי' רומח

[כבוד:]

ואומר בלחש - ברוך, שם כבוד מלכותו, לעולם ועד:

וְאֵלֹהֵי (יכוין לקיים מצות עשה של אהבת ה') **אֵת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ** יהוה ויהוה אהדוניה **אֵלֹהֵינוּ** יהוה ויהוה אהדוניה **בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדְךָ:**

וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶה הַיּוֹם (יפסיק מעט) **עַל־לְבָבְךָ:**
וּשְׁנַנְתָּם לְבִנְיָךְ וּדְבַרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלַכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדְךָ וְהָיוּ לְטוֹטְפוֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ (לא תחמוד) **וּבְשַׁעְרֶיךָ:**

וְהָיָה אִם־שָׁמַעַתְּ תִשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶה אֶתְכֶם הַיּוֹם (יפסיק מעט) **לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה** יהוה ויהוה אהדוניה

אֱלֹהֵיכֶם (יבטא היטב את העי"ן) **וּלְעֲבֹדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם:**
וְנָתַתִּי מִטָּר־אֲרָצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמְלַקֹּשׁ וְאֶסַּפְתִּי דַגְּיֶיךָ (לא תגנוב) **וְתִירַשְׁךָ וְיִצְהַרְךָ: וְנָתַתִּי עֹשֶׁב בְּשָׂדְךָ לְבַהֲמֹתַי**
וְאֶכְלָתָ וּשְׁבַעְתָּ: הַשְּׂמֵרוּ לָכֶם בְּזֶן יַפְתָּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם
וְעַבַּדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְזָרָה (יפסיק מעט)

אֶת־יְהוָה יהוה ויהוה אהדוניה **בְּכֶם וְעֲצֹר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מִטָּר וְהֵאדְמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָה וְאֶבְדַּתֶּם מִהָרָה** (לא תרצח) **מֵעַל הָאָרֶץ הַטְּבֵּה אֲשֶׁר יְהוָה** יהוה ויהוה אהדוניה **נָתַן לָכֶם: וּשְׁמַתֶּם אֶת־דְּבָרֵי אֱלֹהֵי עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יָדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטְפוֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וּלְמַדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלַכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ: וּכְתַבְתֶּם עַל־מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ:**

לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וְיַמֵּי בְנֵיכֶם (כבוד את אביך) **עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָשַׁבַע יְהוָה** יהוה ויהוה אהדוניה **לְאַבְתֵּיכֶם לָתֵת**

לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יהוה הוא אחד **אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל־כַּנְּפֵי בְגֵדֵיהֶם לְדָרְתָם וְנִתְּנוּ עַל־צִיצִית הַכַּנָּף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְעָשִׂיתֶם אֹתָם** יהוה הוא אחד **(יכוין לקיים מצות לא תעשה שלא לתור אחרי מחשבת הלב למינות ואחרי ראות העינים לזנות) וְלֹא־תָתְרוּ: (לא תנאף) אַחֲרַי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זִנִּים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ (זכור את יום השבת) וְעָשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם** יהוה הוא אחד **(יכוין לקיים מצות עשה של זכירת יציאת מצרים) אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם לְהִיּוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (לא תענה ברעך) [אַמֶּת:]**

יזהר לסיים "אני ה' אלהיכם אמת" עם הש"ץ בחד ומלת אמת יאמר אותה עם הקהל בקול רם (גם הש"ץ יאמר אותה בלחש), ואחר כך ישתוק וישמע מהש"ץ כשהוזר לומר "ה' אלהיכם אמת" ויכוין לצאת ידי חובה באמירתו. ואם לא הספיק לגמור עם הש"ץ או שהוא מתפלל ביחיד, אז אחרי שגומר אני ה' אלהיכם אמת יחזור לומר ה' אלהיכם אמת, כדי להשלים מגין רמ"ח תיבות של ק"ש כמגין איבריו של האדם:

(וחוזר החזן) **יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱמֶת:**

וְאִמְוָנָה יהוה הוא אחד **כָּל זֹאת וְקָיָם עָלֵינוּ. כִּי הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאִין זִוְלָתוֹ. וְאַנְחֵנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ. הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים. הַגָּאֵלְנוּ מִלְּפָנָיו מִכָּף כָּל עָרִיצִים. הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצְרֵינוּ. הַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ: הַשֵּׁם נַפְשֵׁנוּ בַחַיִּים וְלֹא נִתֵּן לְמוֹט רְגְלָנוּ. הַמְדַרְיֵנוּ עַל בְּמוֹת אוֹיְבֵינוּ. וְיָרָם קַרְנֵנוּ עַל כָּל שׂוֹנְאֵינוּ. הָאֵל הָעוֹשֶׂה לָנוּ נִקְמָה בַּפְּרָעָה. בְּאוֹתוֹת**

וּבְמוֹפְתִים בְּאֲדַמַת בְּנֵי חָם. הַמִּכָּה בְּעִבְרָתוֹ כָּל בְּכוֹרֵי
 מִצְרַיִם. וַיּוֹצִיא אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מֵתוֹכָם לְחִירוֹת עוֹלָם.
 הַמַּעֲבִיר בְּנָיו בֵּין גְּזָרֵי יַם סוּף. וְאֶת רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת
 שׂוֹנְאֵיהֶם בְּתַהוֹמוֹת טַבַּע. רְאוּ בָנִים אֶת גְּבוּרָתוֹ שִׁבְחוּ
 וְהוֹדוּ לְשִׁמּוֹ. וּמַלְכוּתוֹ בְּרִצּוֹן קָבְלוּ עֲלֵיהֶם. מִשֵּׁה וּבְנֵי
 יִשְׂרָאֵל לָךְ עָנּוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כָּלָם. מִי
 כַּמִּכָּה בְּאֵלִים יְהוָה^{יהוה יהוה ויהוה ארון הכל} יֵאֱהַדוֹנָה^{יהוה יהוה ויהוה ארון הכל} מִי כַּמִּכָּה נְאֻדָּר בְּקִדְשׁ. נֹרָא
 תַּהֲלֵת עֲשֵׂה פְלֹא: מַלְכוּתְךָ יְהוָה^{יהוה יהוה ויהוה ארון הכל} יֵאֱהַדוֹנָה^{יהוה יהוה ויהוה ארון הכל} אֱלֹהֵינוּ רְאוּ
 בְּנֵיךְ עַל הַיָּם יַחַד כָּלָם הוֹדּוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ יְהוָה^{יהוה יהוה ויהוה ארון הכל} יֵאֱהַדוֹנָה^{יהוה יהוה ויהוה ארון הכל}
 יִמְלֶךְ לְעוֹלָם וָעֶד: וְנֹאמַר כִּי פָדָה יְהוָה^{יהוה יהוה ויהוה ארון הכל} יֵאֱהַדוֹנָה^{יהוה יהוה ויהוה ארון הכל} אֶת
 יַעֲקֹב. וּגְאָלוֹ מִיַּד חֲזָק מִמֶּנּוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה^{יהוה יהוה ויהוה ארון הכל} יֵאֱהַדוֹנָה^{יהוה יהוה ויהוה ארון הכל}
 גֵּאֵל יִשְׂרָאֵל:

הַשְׁכִּיבֵנו אָבִינוּ לְשָׁלוֹם,
 וְהַעֲמִידֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ
 לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם, וּפְרוּשׁ
 עֲלֵינוּ סֶפֶת שְׁלוֹמְךָ וְתַקְנֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ
 בְּעֲצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ, וְהוֹשִׁיעֵנוּ
 מִהֲרָה לְמַעַן שִׁמְךָ וְהַגֵּן בְּעַדֵּנוּ.

וְהִסַּר מֵעֲלֵינוּ מַכַּת אוֹיֵב. דְּבַר. חֶרֶב. חוֹלִי. צָרָה. רָעָה. רָעָב.
 וְיָגוֹן. וּמִשְׁחָזִית. וּמִגְּפָה. שְׂבוּר וְהִסַּר הַשִּׁטָּן
 מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ. וּבְצֵל כְּנַפֶּיךָ תִּסְתִּירֵנוּ. וּשְׁמוֹר צְאֲתָנוּ
 וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: כִּי אֵל
 שׂוֹמְרָנוּ וּמְצִילָנוּ אַתָּה מִכָּל דְּבַר רָע וּמִפְּנֹד לִילָה.
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה^{יהוה יהוה ויהוה ארון הכל} יֵאֱהַדוֹנָה^{יהוה יהוה ויהוה ארון הכל} שׂוֹמְרֵ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד, אָמֵן:

פירוט כוונות אמן דברכות וקדיש					
ג' אותיות אמן	ע"י הארת יסוד אימא	ג' ס"ג עולים קפ"ט	אר"ך - ב' א"ל מלאים	פב"פ ב' מ"ה	חיבוק/נישוק
ת"ת דו"א כוח א דוא"ו דמ"ה יש צו יו"ה	ע"י הכרת יסוד דאימא נעשה חיבור ושילוב ת"ת-יו"ה, עם כתר-אדני [ואין לורך לכיין בחיבור האלפין] בברכות החיבור אב"א ובחזרת העמידה: פכ"פ וברשימו דאב"א	ניקוד ו' אותיות ראשונות עולה צ"ח, עם כו"ה אדני [בלי ניקוד] שטולים צ"א עולה הכל קפ"ט. יֵאֱהוּנְהִי זר"ן עולים לנכ"י דאימא ומקבלים ג' ס"ג שסס ג' מוחין חב"ד מלוכשים צנכ"י דאימא.	כשנוסף על קפ"ט ניקוד ה' י שסס ל, ועס ב' כוללים דכו"ה אדני, עולה הכל אר"ך יֵאֱהוּנְהִי זר"ן עולים לנכ"י ומקבלים ב' ח"ל מלאים. אלף למד. אלף למד מפנים דא"א	זר"ן [שכיו כו"ה אדני מנוקדים ומשולבים] נעשו ב' שמות מ"ה. ז"ח יוד הא ואו הא נוק' יוד הא ואו הא צ' מ"ה עם כולל עולים כו"ה אדני, שצבס נכוין בחיצוק ונישוק לכולן.	בקדיש-חיבוק נוק' קודמת לד"א איִדהנוּיה בברכות-נשיקין ראשונים ד"א קודם לנוק' יֵאֱהוּנְהִי בחזרה-נשיקין שניים זר"ן נשיקים זה לזה כחזא יֵאֱהוּנְהִי
יסוד דו"א דעת דנוק' יסודו דענה מ דאדני	חיבור ושילוב יסודו עם דענה יהוה אדני	מוחין יוד הי ואו הי חב"ד יוד הי ואו הי מאימא יוד הי ואו הי יֵאֱהוּנְהִי	אלף למד. אלף למד מפנים דא"א יֵאֱהוּנְהִי	ז"ח יוד הא ואו הא נוק' יוד הא ואו הא	בקדיש-חיבוק איִדהנוּיה בברכות-נשיקין ראשונים יֵאֱהוּנְהִי בחזרה-נשיקין שניים יֵאֱהוּנְהִי
אור שבין גו"ה דו"א יהוה	חיבור ושילוב אור שבין עם גופא גו"ה דו"א דנוק' יהוה אדני	מוחין יוד הי ואו הי חב"ד יוד הי ואו הי מאימא יוד הי ואו הי יֵאֱהוּנְהִי	אלף למד. אלף למד מפנים דא"א יֵאֱהוּנְהִי	ז"ח יוד הא ואו הא נוק' יוד הא ואו הא	בקדיש-חיבוק איִדהנוּיה בברכות-נשיקין ראשונים יֵאֱהוּנְהִי בחזרה-נשיקין שניים יֵאֱהוּנְהִי

בס"ד **כוונות אמן בקיצור** שבט תשע"א

קדיש - חיבוק | ברכות - נישוק א' | חזרה - נישוק ב' | **אֵיִדהנוּיה** | **יֵאֱהוּנְהִי** | **יֵאֱהוּנְהִי**

ד"א **יוד הא ואו הא** } זר"ן נהיים שם מ"ה,
נוק' **יוד הא ואו הא** } ע"ה בגי' אמ"ן

זר"ן חזורים פנים בפנים

אלף למד. אלף למד
זר"ן עולים לא"א ומקבלים ש"ע נהורין מפניו
עם ניקוד ב' אותיות אחרונות
וב' כוללים רופנו לגי' אר"ך
יֵאֱהוּנְהִי

יוד הי ואו הי מוחין מאימא
יוד הי ואו הי ג' x ס"ג (בגיי קפ"ט)
זר"ן עולים לאימא ומקבלים חב"ד בלבשושי נה"י
אותיות עם ניקוד בגי' קפ"ט
יֵאֱהוּנְהִי

יֵאֱהוּנְהִי חיבור ע"י הארה מיסוד דאימא

יֵהוּה אַדְנִי ת"ת דו"א	יֵהוּה אַדְנִי כתר דנוק'	יֵהוּה אַדְנִי מ דו"א	יֵהוּה אַדְנִי מ דו"א	יֵהוּה אַדְנִי מ דו"א	יֵהוּה אַדְנִי מ דו"א
--------------------------------------	---------------------------------------	------------------------------------	------------------------------------	------------------------------------	------------------------------------

בברכות: החיבור אב"א
בחזרת העמידה: פכ"פ וברשימו דאב"א

שָׁמוּ נוק' מולבישה לז"א	וּבְרוּךְ נוק' מולבישה לז"א	הוּא אימא מולבישה לאבא	בְּרוּךְ אימא מולבישה לאבא
יוד הא ואו הא נוק' ה אַדְנִי	אֲדֹנָי ז"א ו יֵהוּה	יוד הי ואו הי אימא ה אֵהִיה	אֵהִיה אבא יֵהוּה

[גד:]

ברוך יא

להוריד * דהוי"ה ולהעלות * דאדנ"י
 יכוין להמשיך (לדחות) [האררת ה] ו"ק דאחור (תבונה) דאחור (עד באהבה), דחכמה דכתר,
 דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), דנה"י (דתבונה) [דישסו"ת],
 עם ו"ק דצלמי המוחין יו"ד ה"י דקס"א, עם הנרנח"י,
 לו"ק דאחור דאחור, דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), דנה"י דבינה דז"א,
 והם אות ו דהוי"ה

(א)
 אֱהִיָּה
 יְהוָה
 אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
 יְהוָהּ יְהוָהּ

יוד ה"י דקס"א

יוד ה"י דקס"א

(ב)
 יוד ה"י דקס"א

לג' כלי גבורה דז"א
 יוֹד
 אֱלֹהִים, אֱלֹהִים לְמוֹד, אֱלֹהִים לְמוֹד הִי,
 אֱלֹהִים לְמוֹד הִי יוֹד, אֱלֹהִים לְמוֹד הִי יוֹד מִם
 יוֹד הִי

לג' כלי ת"ת דז"א
 יוֹד הֵא וְאוֹ הֵא
 יְיָ יְיָ יְיָ
 יְיָ הוֹה

לג' כלי חסד דז"א
 אֵל, אֵל, אֵל, אֵל
 אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים לְמוֹד

ולדחות הנה"י לנה"י

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
 יְהוָהּ יְהוָהּ

אֱהִיָּה
 יְהוָה

יוד ה"י דקס"א

יוד ה"י דקס"א

יוד ה"י דקס"א

לג' כלי הוד דז"א

אֱוֹנֵי

אֱוֹנֵי אֱוֹנֵי
 אֱוֹנֵי אֱוֹנֵי

לג' כלי יסוד דז"א

אֱוֹנֵי אֱוֹנֵי

שִׁין, שִׁין דלת, שִׁין דלת יוד
 שִׁין דלת יוד

לג' כלי נצח דז"א

יְהוָה

צִבְצִב צִבְצִב
 צִבְצִב

ך

(יכרע גופו - ו' לגבי ה' - יר"א ח"א 589)

א. א"ה בסידור הארוך (וביר"א ח"א 589) הנרנח"י אלו וגם כל הנרנח"י שהם בבחינת פנימיות דפנימיות כתובים שם הנרנח"י ההם בצירור חו"ב וחו"ג, ולקמן בעזרי"ת יתבאר הטעם. ועיין בפתח עינים דכ"א סוע"ד מ"ש ע"ז ע"ש. (עי' מע"א עמ' קל"ד).

ב. א"ה בקצת סידורים המוחין אלו וכן כל המוחין דז' שמות דעסמ"ב ודקס"א קמ"ג קנ"א דד' כריעות ודד' זקיפות כולם כתובים המוחין ההם על הנרנח"י וצ"ע. (עי' מע"א עמ' קל"ה. שע"ר ח"ב ש' ק"כ).

ומשם לחב"ד חג"ת דאחור (תבונה) דאחור (עד באהבה), דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), [דנה"י] דבינה דרחל, אות ה' אחרונה דהוי"ה, שורש הב' של הנוק' העומדת באחורי היסוד דז"א^(א)

[נה.].

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה יְהוָה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

יְוֹדֵהוּ הִי דקס"א

יְוֹדֵהוּ הִי דקס"א

יְוֹדֵהוּ הִי דקס"א

[נוק' העומדת באחורי היסוד]

יְהוָה

[לחבר] י"ה ד[צלמיו ה] מוחין עם ו"ה שהם תו"מ

יְוֹדֵהוּ הִי וְהָ גי' מ"ו

[למלאות י"ה דמוחין, עם ו"ה שהם הכלים]

יְוֹדֵהוּ הִי וְהָ הִי

להמשיך מילוי דע"ב זה (מ"ו) מאבא,

ג' כלי חכמה דז"א

ו[מ"ו נוסף] מחכמה דז"א (לנוק' - שורש הב')^(*)

יְוֹדֵהוּ הִי וְהָ הִי

יְהוָה יְהוָה

יְוֹדֵהוּ הִי וְהָ הִי

אֲבִגְדוֹתַי כָּל
מִנְסַעְפֵּצֵי קַרְנֵי

וע"י הארה זו, יכוין להמשיך הארת כ"ב
אתוון מיסוד דאימא ש[ע"ג] (ב) חב"ד דז"א,
לנוק' שהיא ה' אחרונה

א. עיין בשער הכוונות בדרושי ר"ה דרוש ו' דצ"ג ע"ד. ומאידך, שעה"כ סוע"ב, ועי' תו"ח דף צ"ו ע"ב ד"ה והנה בספר. ועי' סידור היר"א ח"א עמ' 590-589, וסידור הרב הדאיה עמ' 304, וספר עטרת מרדכי חלק ו' עמ' צ"ה ואילך.
* הי"ן: במקום אחר הרחבנו שאין לגרום כאן לנוק'.

מַנְצֵפֶךְ [יהוה]

להמשיך הארת ה"ג מהארת יסוד דאימא
ש[ע"ג] (ב) חב"ד דז"א ליסוד דז"א

ה"ג
יְהוָה יְהוָה
יְהוָה יְהוָה

ג' כלי יסוד דז"א
יֵאָהֳדוּנָהּ

שׁוֹן, שׁוֹן דלת, שׁוֹן דלת יוד
שׁוֹן דלת יוד

ישם [ביסוד ז"א] נעשים [הה"ג] הוי"ה א' (א)

יְהוָה גי' כ"ו

ומיסוד דז"א לדעת דנוק'

[נה:]

ושם מתחלקים לה' הויו"ת גי' ק"ל, דעת דנוק'

ה"ג
יְהוָה יְהוָה
יְהוָה יְהוָה
גי' ק"ל

יֵיָהּ יְהוּ יְהוָה גי' ע"ב

ע"ב לחג"ת דנוק' (ב)

(היינו שריבוע הוי"ה העולה ע"ב
מתפשט בחג"ת דנוק')

(יכוין להמשיך הארת יסוד דאבא [הנקרא ברוך] המלוכש ביסוד דאימא, ליסוד דז"א [הנקרא ברוך]. ולהמשיך הארת ב' היסודות עם הארת החו"ג ליעקב ורחל, להעלותם לאחורי היסוד הכלולים (צ"ל וכלולים) עמהם כל בי"ע שהיו בבריאה)

יכוין להמשיך כל הארות אלו [מהשורש השני דנוק'] דרך פנים דמלכות דכתר דז"א (3),
ופנים דמלכות דחכמה (7), ואחוריה (8) [לנוק' שבבריאה]

גי' כ"ו **יְהוָה (ה"ג - השפע)** (2) פנים דמלכות דכתר דז"א.

גי' ע"ב **יְהוָה (3) יוד הא ואו הא (7)** פנים דמלכות דחכמה.

גי' ק"ל **יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא (8)** אחוריים דמל' דחכמה.
הרי כ"ו ע"ב ק"ל כמספר ברו"ך

וע"י אורות הנז' יכוין להעלות נוק' רחל (תמול שלשום*) , וכל היכלי בי"ע (חדשים), ומם (נראה שהיה וגם, ר"ה) היו"ד מלכיות דאח' דאח' (שעה"כ) דחכמה דכתר דבינה (או דחכמה), לאצילות.

[לעלות (יר"א)] (הנוק' של אתמול) ולחבר מלכיות דדת"י (לצורך בנין אח', היום) דפרצוף חכמה דכתר בינה (או דחכמה) דנה"י דבינה דנוק' (רחל), לאחורי שורשי פרצופה, כנגד אחורי יסוד דבינה (או דחכמה) דנה"י דבינה דז"א דאצילות.

א. עיין שעה"כ דרוש ו' דר"ה.

ב. עיין שעה"כ דרוש ו' דר"ה דף צ"ג ע"ג.

ג. עי' תו"ח דף צ"ז רע"א, ההוי"ה הראשונה היא הה"ג בעצמם. ההוי"ה השניה - מדר' 3, מ"ה - מדר' 7.

* עיין שעה"כ דרוש ו' דר"ה, דף צ"ג ע"ג. דף כ"ח סע"ד. שע"ר ח"א ש' ר"ח, ח"ב ש' קי"ד, ש' קי"ט.

אֶתָהּ י"א

להוריד י' דהוי"ה ולהעלות א דאהי"ה^(א)
 יכוין להמשיך הארת הג"ר דאחור (תבונה) דאחור (עד באהבה), דחכמה דכתר,
 דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), דנה"י (דתבונה) [דישסו"ת],
 עם ג"ר דצלמי המוחין שהם אל"ף ה"י דקס"א, עם הנרנח"י,
 לג"ר דאחור דאחור, דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), דנה"י דבינה דז"א.
 ובתחילה ימשיכם לחכמה דניקוד הנז' שהיא אות י' ומשם לבינה אות ה' ומשם [דרך
 הדעת (סידור ר"ה)] לו' ת"ת דניקוד הנז' [, ומשם למלכות ה' אחרונה]

להמשיך הארת הג"ר לחכמה שהיא אות י'

(עצמות)
אֶהִיָּהּ
יְהוָה

(עצמות)
אֶהִיָּהּ אֶהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

(עצמות)^(*)
אֶהִיָּהּ
יְהוָה

אלף ה"י דקס"א

אלף ה"י דקס"א

אלף ה"י דקס"א

ג' כלי חכמה דז"א י'
יוד ה"י ואו הא
י יה יהו יהוה
יוד הא ואו הא

ומשם להמשיכם לבינה שהיא אות ה' (יכרע ראשו - י' לגבי ה' - יר"א ח"א 591)

(עצמות)
אֶהִיָּהּ
יְהוָה

(עצמות)
אֶהִיָּהּ אֶהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

(הארה)
אֶהִיָּהּ
יְהוָה

[גנ.]

אלף ה"י דקס"א

אלף ה"י דקס"א

אלף ה"י דקס"א

ג' כלי בינה דז"א ה'
אלף, אלף הא, אלף הא יוד, אלף הא יוד הא
אלף דהא יוד דהא
אוהי"ה

א. כנגד לאה, ע"י שע"ר ח"ב ש' ק"ו.

* ע"י ענ"ה דף צ"ז סע"א, הקדמת הר"א משען על הכו"ז, עצמות החב"ד נשאר בחב"ד דז"א, והוא מעביר הארה לנוק'.

ומבינה [דרך הדעת(*)] לג' כלי ת"ת שהוא ו'

(הארה)
אֱהִיָּה
יְהוָה

(הארה)

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

(הארה)
אֱהִיָּה
יְהוָה

אלף הי' דקס"א

אלף הי' דקס"א

אלף הי' דקס"א

ג' כלי ת"ת ו'

יֹד הֶאֱוֵא הֶא
יְיָ יְהוּ יְהוּ
יְיָ יְהוּ

ומתפארת לג"ר דמלכות שהיא ה' אחרונה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אלף הי' דקס"א

אלף הי' דקס"א

אלף הי' דקס"א

חב"ד דנוק'

ולדחות החג"ת לחג"ת דנוק'

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

יֹד הי' דקס"א

יֹד הי' דקס"א

יֹד הי' דקס"א

חג"ת דנוק'

ולדחות הנה"י לנה"י דנוק'

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

יֹד הי' דקס"א

יֹד הי' דקס"א

יֹד הי' דקס"א

נה"י דנוק'

אה יה
אלף הי יה גי' ק"מ (ועוד כולל)

חיבור א"ה ד[צלמי ה]מוחין עם י"ה חו"ב
[למלאות א"ה דמוחין עם י"ה שהם הכלים]

אלף הי יוד הי גי' ק"מ [גו:]

להמשיך מילוי דקס"א מאימא

גי' כלי בינה דז"א
אלף, אלף הא, אלף הא יוד, אלף הא יוד הא
אלף הא יוד הא
אוי"ה
לנוק'

[ק"מ נוסף] מבינה דז"א [דרך ת"ת ויסוד דז"א]
(לנוק')^(א)

אבגדהוזהטיכל
מנסעפצקרשת

וע"י הארה זו (א"ה דקס"א), יכוין להמשיך לנוק'
כ"ב אתוון עצמם מ[יסוד דז"א, מכח]
ג"ר דמוחין הנז' הרמוזים בא"ת של אתה

מנצפך

וה"ג עצמם הרמוזים בה' של אתה

ה"ג
יהוה יהוה
יהוה
יהוה יהוה

והאר"ת ה"ח (גורם לנוק' להתפשט לצדדים,
כנגד אחורי נו"ה דז"א)

ה"ח
יהוה יהוה
יהוה
יהוה יהוה

אלף הי יוד הי

מ"ו דכריעה א', וק"ם דכריעה ב'
גי' מקו"ם

ההההה
ווווו

להמשיך לנוק' הוי"ה בהכאה
גי' מקו"ם

("כל הקובע מקום לתפילתו, אלהי אברהם בעזרו")

להעלות^(ב) ולחבר המלכיות דחח"ן בג"ה שלה בחח"ן בג"ה דשורשי פרצופה, כנגד אחורי
נצח והוד דפרצוף חכמה דכתר דז"א דאצילות, דניקוד הנז'

א. עיין שע"ר ח"ב ש' קי"ז.
ב. עיין שע"ר ח"ב ש' קמ"ה. הנוק' כבר עלתה לאצילות, עכשיו עולה עליה קטנה נוספת בתוך האצילות.